

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

25. oktober 2011 *

I sag T-192/08,

Transnational Company »Kazchrome« AO, Aqtöbe (Kasakhstan),

ENRC Marketing AG, Kloten (Schweiz),

først ved advokaterne L. Ruessmann og A. Willems, derefter ved A. Willems og S. de Knop,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved J.-P. Hix, dernæst ved J.-P. Hix og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået først af advokaterne G. Berrisch og G. Wolf, derefter af advokat G. Berrisch,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Europa-Kommissionen ved H. van Vliet og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede,

og af

Euroalliances, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne J. Bourgeois, Y. van Gerven og N. McNelis,

intervenienter,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 172/2008 af 25. februar 2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 55, s. 6), for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgerne,

har

II - 7460

RETTEEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer) og S. Soldevila Fragoso,

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. december 2010,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgerne, Transnational Company Kazchrome AO (herefter »Kazchrome«) og ENRC Marketing AG, producerer og sælger ferrosilicium, som er et af de råstoffer, der anvendes ved fremstillingen af stål og jern. Kazchrome, som har hjemsted i Kasakhstan, sælger hele sin produktion til ENRC Marketing, som har hjemsted i Schweiz. Sidstnævnte videresælger Kazchromes produktion i hele verden.
- 2 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber indledte som følge af en klage, der var blevet indgivet den 16. oktober 2006 af Euroalliages (ferrolegeringsindustriens

forbindelsesudvalg), en antidumpingprocedure vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Kina, Egypten, Kasakhstan og Rusland i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), med senere ændringer (herefter »grundforordningen«) (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22)) og særligt i overensstemmelse med grundforordningens artikel 5 (nu artikel 5 i forordning nr. 1225/2009). Meddelelsen om indledning af proceduren blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 30. november 2006 (EUT C 291, s. 34). Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. oktober 2005 til den 30. september 2006 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af tendenser inden for rammerne af skadesvurderingen omfattede perioden fra januar 2003 til undersøgelsesperiodens afslutning (herefter »den betragtede periode«).

- 3 Inden for rammerne af denne procedure indgav sagsøgerne den 15. december 2006 en anmodning om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår (herefter »markedsøkonomisk behandling«), til Kommissionens tjenestegrene i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), [nu artikel 2, stk. 7, litra b) og c), i forordning nr. 1225/2009].
- 4 Den 12. januar 2007 indleverede sagsøgerne deres besvarelse af Kommissionens antidumpingspørgeskema og et dokument vedrørende skaden. Den 25. januar 2007 meddelte sagsøgerne Kommissionen deres supplerende bemærkninger vedrørende skaden.
- 5 Ved skrivelse af 14. februar 2007 meddelte sagsøgerne Kommissionen, at de afstod fra at deltage i undersøgelsen, men at de var parate til at afgive forklaringer om de oplysninger, som de allerede havde meddelt den. Samme dag aflyste Kommissionen pr. fax til sagsøgerne det kontrolbesøg, som den havde planlagt at foretage mellem

den 22. februar og den 2. marts 2007. Den fremhævede, at en sådan aflysning betød, at den på grund af manglende kontrol ikke kunne lægge de oplysninger, som sagsøgerne havde meddelt dens tjenestegrene, til grund, og at det måske ville blive nødvendigt at bygge undersøgelsens konklusioner på de foreliggende faktiske oplysninger i overensstemmelse med grundforordningens artikel 18 (nu artikel 18 i forordning nr. 1225/2009). Ved skrivelse af 20. februar 2007 meddelte sagsøgerne Kommissionen, at selv om de ikke kunne samarbejde fuldt ud om undersøgelsen, ville de så vidt muligt bistå den i forbindelse med undersøgelsen.

- 6 Den 5. juli 2007 meddelte Kommissionen sagsøgerne, at de ikke ville få markedsøkonomisk behandling, da den ikke ved kontrol i sidstnævntes forretningslokaler havde kunnet efterprøve de oplysninger, som de havde indgivet. Den 16. juli 2007 tilsendte sagsøgerne Kommissionen deres bemærkninger bl.a. vedrørende afslaget på markedsøkonomisk behandling.

- 7 Kommissionen offentliggjorde den 29. august 2007 forordning (EF) nr. 994/2007 af 28. august 2007 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 223, s. 1, herefter »forordningen om midlertidig told«). Ved forordningen om midlertidig told indførtes bl.a. en midlertidig antidumpingtold, hvis sats blev fastsat til 33,9% på importen af ferrosilicium med oprindelse i Kasakhstan. I 25. betragtning til forordningen om midlertidig told præciserede Kommissionen, at der ikke var taget hensyn til sagsøgernes anmodning om markedsøkonomisk behandling, for så vidt som de ikke havde tilladt kontrolbesøg.

- 8 Ved skrivelse af 30. august 2007 fremlagde Kommissionen de faktiske omstændigheder og væsentligste betragtninger, på grundlag af hvilke de midlertidige foranstaltninger var blevet vedtaget, for sagsøgerne (herefter »dokumentet med foreløbige oplysninger«). Ved skrivelse af 15. september 2007 tilstillede Kommissionen sagsøgerne et tillæg til dokumentet med foreløbige oplysninger. Den 5. oktober 2007

meddelte sagsøgerne Kommissionen deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger.

- 9 Den 18. december 2007 tilstillede Kommissionen sagsøgerne en skrivelse indeholdende de faktiske omstændigheder og væsentligste betragtninger, på grundlag af hvilke den regnede med at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger (herefter »dokumentet med endelige oplysninger«). Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger ved skrivelse stilet til Kommissionen den 3. januar 2008.

- 10 Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 25. februar 2008 forordning (EF) nr. 172/2008 af 25. februar 2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 55, s. 6, herefter »den anfægtede forordning«). I den anfægtede forordning blev den endelige antidumpingtold fastsat til 33,9% af netto-prisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, for varer med oprindelse i Kasakhstan.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. maj 2008 anlagde sagsøgerne denne sag.

- 12 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 1. og 3. september 2008 fremsatte Euroalliances og Kommissionen begæring om at måtte intervenere i denne sag til støtte for Rådets påstande.

- 13 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 28. oktober 2008 anmodede sagsøgerne i henhold til artikel 116, stk. 2, i Rettens procesreglement om, at visse fortrolige oplysninger i procesdokumenterne ikke tilstilledes Euroalliances. Med henblik herpå fremlagde sagsøgerne en ikke-fortrolig version af de pågældende dokumenter eller aktstykker.
- 14 Ved kendelse af 2. december 2008 og af 16. februar 2009 gav formanden for Rettens Anden Afdeling henholdsvis Kommissionen og Euroalliances tilladelse til at intervenere.
- 15 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 10. marts 2009 erklærede Euroalliances, at selskabet ikke havde nogen indvendinger mod sagsøgernes anmodning om fortrolig behandling.
- 16 Ved skrivelse af 26. juni 2009 meddelte Kommissionen Retten, at den frafaldt interventionsindlæg, men at den ville deltage i retsmødet.
- 17 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at sagen kan realitetsbehandles.

  - Den anfægtede forordning annulleres, i det omfang den finder anvendelse på dem.

  - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Euroalliances har nedlagt følgende påstande:

- Rådet frifindes.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, som selskabet har måttet afholde på grund af dets intervention.

Retlige bemærkninger

20 Til støtte for påstanden om annullation har sagsøgerne fremført fire anbringender. Med det første anbringende har de bestridt vurderingen af, at der foreligger årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og skaden. Med det andet anbringende har de rejst tvivl om undersøgelsen af Fællesskabets interesser. Med det tredje anbringende har de kritiseret institutionernes vurdering af deres samarbejde om undersøgelsen, anvendelse af grundforordningens artikel 18 og behandling af anmodningen om markedsøkonomisk behandling. Med det fjerde anbringende har de påberåbt sig, at deres ret til forsvar er blevet tilsidesat.

A — Det første anbringende vedrørende årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og skaden

21 De klagepunkter, som sagsøgerne har påberåbt sig inden for rammerne af det første anbringende, kan sammenfattes i tre kategorier:

- For det første er der klagepunkter om fortolkningen af de retslige principper, som undersøgelsen vedrørende årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, foretages efter, idet sagsøgerne i det første led har påberåbt sig, at der er foretaget en urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7 (nu artikel 3, stk. 6 og 7, i forordning nr. 1225/2009).

- For det andet er der klagepunkter om institutionernes konkrete undersøgelse af visse andre faktorer end dumpingimporterne, som har kunnet forårsage eller medvirke til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, idet sagsøgerne i det andet til og med det ottende led har påberåbt sig, at institutionerne har foretaget åbenbart urigtige skøn og diverse tilsidesættelser i forbindelse med undersøgelsen af visse skadesfaktorer hver for sig.

- For det tredje er der klagepunkter om manglende samlet undersøgelse af de forskellige andre skadesfaktorer end dumpingimporten, idet sagsøgerne helt specielt i det første og det ottende led har påberåbt sig, at institutionerne har foretaget åbenbart urigtige skøn ved ikke at have foretaget en samlet undersøgelse af disse faktorer.

22 Disse tre kategorier af klagepunkter undersøges successivt.

1. *Om fortolkningen af de retsprincipper, der gælder for undersøgelsen af årsagsforbindelsen (det første anbringendes første led)*

a) Parternes argumenter

- 23 I det første anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at den metode, som Rådet anvendte i forbindelse med konstateringen af årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og skaden, er behæftet med to retlige fejl.
- 24 For det første har sagsøgerne anført, at Rådets fremgangsmåde afspejler en kunstig opdeling af, hvad skaden kan og ikke kan tilskrives. En korrekt undersøgelse af årsagsforbindelsen fordrer ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 7, at der tages hensyn til andre fra starten kendte faktorer for at undgå, at indvirkningen af den af undersøgelsesproceduren omhandlede import forveksles med de andre faktoreres indvirkning. Institutionerne kunne derfor ikke konkludere, at skaden var forårsaget af den af undersøgelsesproceduren omhandlede import, uden først at have undersøgt, om den i virkeligheden var forårsaget af andre faktorer.
- 25 For det andet har sagsøgerne anført, at det fremgår af rapporter fra Verdenshandelsorganisationens (WTO) appelorgan og af Domstolens og Rettens praksis, at kausale faktoreres indvirkning skal undersøges samlet.
- 26 Rådet har, støttet af intervenienterne, dels repliceret, at det for at kunne konstatere, om dumpingimporten har medført væsentlig skade, er nødvendigt først at undersøge, om den nævnte import har forårsaget skaden, idet der tages hensyn til navnlig

dumpingimportens omfang, priser og underbudsberegningen. Først når der er konstateret årsagsforbindelse, er det således nødvendigt at undersøge, om andre faktorer kan have medvirket til skaden i et sådant omfang, at de kan have brudt årsagsforbindelsen. Dels mener Rådet, at der ikke juridisk set foreligger nogen forpligtelse til at foretage en samlet undersøgelse af andre faktorer, at der ikke foretages en sådan undersøgelse i praksis, og at Unionens retsinstanser ikke har fastsat et princip om en sådan undersøgelse.

b) Rettens bemærkninger

- 27 Det første anbringendes første led vedrører nærmere bestemt betingelserne for anvendelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7. I medfør af denne bestemmelse er Rådet og Kommissionen forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer (Domstolens dom af 11.6.1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 16, og Rettens dom af 14.3.2007, sag T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, Sml. II, s. 669, s. 72).
- 28 Først skal det afgøres, om denne bestemmelse, som anført af sagsøgerne, fordrer, at institutionerne i første omgang undersøger dumpingimportens og andre kendte faktoreres indvirkning på den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, før de dernæst konkluderer, om der foreligger årsagsforbindelse mellem den nævnte import og dumping, eller om det, som anført af Rådet, er nødvendigt først at undersøge, om den nævnte import har forårsaget skaden, og derpå — når der er konstateret årsagsforbindelse — om andre faktorer kan have medvirket til skaden i et sådant omfang, at de kan have brudt årsagsforbindelsen.

- 29 For at kunne besvare dette spørgsmål må ordlyden af og formålet med grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, samt den sammenhæng, som bestemmelserne indgår i, analyseres.
- 30 For det første bemærkes med hensyn til ordlyden, at det fremgår af grundforordningens artikel 3, stk. 6, at institutionerne skal påvise, at dumpingimporten forvolder væsentlig skade for en EF-erhvervsgren i betragtning af importens omfang og pris. Det er den såkaldte undersøgelse af, hvad der kan tilskrives den. Dernæst fremgår det af grundforordningens artikel 3, stk. 7, at institutionerne dels skal undersøge alle andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader EF-erhvervsgrenen, dels sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives den nævnte import. Det er undersøgelsen af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten.
- 31 For det andet bemærkes, at formålet med grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, således som både sagsøgerne og Rådet har anført i deres processkrifter, er at sikre, at institutionerne udskiller og adskiller dumpingimportens skadevirkninger fra de andre faktorerers skadevirkninger. Hvis institutionerne undlader at udskille og adskille de forskellige skadesfaktorerers indvirkning, kan de ikke på kvalificeret vis konkludere, at dumpingimporten har forvoldt EF-erhvervsgrenen skade.
- 32 For det tredje bemærkes med hensyn til den sammenhæng, som bestemmelsen indgår i, at for så vidt som grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, i kraft af femte betragtning til nævnte forordning (nu tredje betragtning til forordning nr. 1225/2009) udgør gennemførelsen i EU-retten af artikel 3.5 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (GATT) (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«), som er indeholdt i bilag 1 A til

overenskomsten om oprettelse af WTO (EFT 1994 L 336, s. 3), skal der henvises til denne bestemmelse og den fortolkning heraf, som WTO's tvistbilægelsesorgan har foretaget.

- 33 I denne forbindelse henledes opmærksomheden på, at det fremgår af fast retspraksis, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning ikke principielt er omfattet af de retsakter vedtaget af fællesskabsinstitutionerne, hvis lovlighed efterprøves af Unionens retsinstanser i henhold til artikel 230, stk. 1, EF (Domstolens dom af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 47, og af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica mod Rådet, Sml. I, s. 79, præmis 53). Såfremt Fællesskabet imidlertid har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller når den pågældende fællesskabsretsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det Unionens retsinstanser at efterprøve den pågældende fællesskabsretsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne (Domstolens dom i sagen Portugal mod Rådet, præmis 49, og i sagen Petrotub og Republica mod Rådet, præmis 54, samt dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 30).
- 34 Det fremgår imidlertid af femte betragtning til grundforordningen, at den navnlig har til formål i videst muligt omfang at overføre reglerne i antidumpingaftalen fra 1994 til EU-retten, herunder særligt reglerne vedrørende konstatering af skade og af årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og skaden (jf. i denne retning dommen i sagen Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt i præmis 33 ovenfor, præmis 55).
- 35 Heraf følger, at grundforordningen i videst muligt omfang skal fortolkes i lyset af antidumpingaftalens tilsvarende bestemmelser (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.7.1998, sag C-341/95, Bettati, Sml. I, s. 4355, præmis 20, og dommen i sagen Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt i præmis 33 ovenfor, præmis 57).

- 36 Desuden bemærkes, at mens en fortolkning foretaget af WTO's tvistbilæggesorgan ikke kan være bindende for Retten i forbindelse med dennes prøvelse af den anfægtede forordnings gyldighed (jf. i denne retning Domstolens dom af 1.3.2005, sag C-377/02, Van Parys, Sml. I, s. 1465, præmis 54), er der intet til hinder for, at Retten henviser dertil, når det som i denne sag drejer sig om fortolkning af en bestemmelse i grundforordningen (jf. i denne retning Rettens dom af 24.9.2008, sag T-45/06, Reliance Industries mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2399, præmis 107).
- 37 I denne forbindelse bemærkes, at WTO's appelorgan i beretningen af 23. august 2001 vedrørende tvisten »De Forenede stater — Koldvalset stål« (WT/DS184AB/R, punkt 226) har anført, at de myndigheder, der er ansvarlige for undersøgelsen, for at rette sig efter ordlyden af antidumpingaftalens artikel 3.5 om manglende tilskrivning bør foretage en fyldestgørende vurdering af den skade, som andre kendte faktorer har forvoldt en national erhvervsgren, og udskille og adskille dumpingimportens skadevirkninger fra disse andre faktorerers skadevirkninger.
- 38 Henset til det foregående konkluderes, at grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, ikke pålægger institutionerne nogen bestemt form eller rækkefølge for den undersøgelse af, hvad skaden kan og ikke kan tilskrives, som de skal foretage. Derimod fastsætter denne bestemmelse, at disse undersøgelser skal foretages sådan, at det er muligt at udskille og adskille dumpingimportens skadevirkninger fra andre faktorerers skadevirkninger.
- 39 Under disse omstændigheder konkluderes, at tvisten mellem parterne i denne sag er af sproglig og ikke indholdsmæssig karakter. Det betyder nemlig ikke så meget, hvordan Rådet i sine processkrifter har beskrevet den af institutionerne anvendte metode til undersøgelse af, hvad skaden kan og ikke kan tilskrives, eftersom den metode, som

Rådet og Kommissionen faktisk anvendte i denne sag, gjorde det muligt for dem at sikre sig, at den skade, som er forvoldt af andre faktorer end dumpingimporten, ikke blev tilskrevet sidstnævnte. Således undersøgte institutionerne i første omgang virkningen af dumpingimporten i 112.-114. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 85. og 86. betragtning til den anfægtede forordning. Dernæst undersøgte de virkningen af de andre faktorer i 115.-136. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 87.-101. betragtning til den anfægtede forordning. Herefter sammenfattede de kort undersøgelsen af, hvad skaden kan og ikke kan tilskrives, og udledte deraf deres konklusion vedrørende årsagsforbindelsen i 137.-140. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 102.-104. betragtning til den anfægtede forordning. Selv om de andre skadesfaktorer end dumpingimporten først blev taget i betragtning i anden omgang, drog institutionerne imidlertid ikke deres endelige konklusion med hensyn til, hvad skaden kan tilskrives, før efter denne anden omgang, således at der kunne sondres mellem skadevirkningerne af dumpingimporten og af andre faktorer.

⁴⁰ Det følger heraf, at undersøgelsen af årsagsforbindelse i denne sag i 111.-140. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 83.-104. betragtning til den anfægtede forordning ikke er behæftet med en retlig fejl på grund af, at institutionerne først undersøgte, hvad skaden kunne tilskrives, og derefter hvad skaden ikke kunne tilskrives.

⁴¹ Herefter skal det afgøres, om de andre skadesfaktorer end dumpingimporten skal undersøges samlet, som sagsøgerne har hævdet, eller om de skal undersøges hver for sig, som Rådet har hævdet. Dette spørgsmål skal ligesom det foregående behandles i lyset af ordlyden af og formålet med grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, samt den sammenhæng, som bestemmelsen indgår i.

- 42 For det første bemærkes med hensyn til ordlyden af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, som er gengivet i præmis 30 ovenfor, at denne bestemmelse ikke præciserer, om de andre skadesfaktorer end dumpingimporten skal undersøges samlet eller hver for sig.
- 43 For det andet bemærkes, som nævnt i præmis 31 ovenfor, at formålet med grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, er at udskille og adskille dumpingimportens skadevirkninger fra de andre faktorer skadevirkninger, således at skade forvoldt af de andre faktorer ikke tilskrives den nævnte import. Af hensyn til dette formål er det under visse omstændigheder nødvendigt at undersøge de andre faktorer samlet. Det er navnlig tilfældet, hvis institutionerne efter at have undersøgt disse andre faktorer hver for sig konkluderer, at hver af dem har haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation, uden at denne indvirkning kan anses for at være væsentlig. Hvis ti andre faktorer end dumpingimporten tilsammen har forårsaget 99% af den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, men ingen af dem har haft en væsentlig indflydelse på skaden, vil institutionerne — som sagsøgerne har anført i deres proceskrifter — fortsat anse den reelle skade for at være forårsaget af importen, eftersom ingen af de ti andre faktorer i sig selv kan anses for at have forårsaget skaden. En sådan undersøgelse kan ikke anses for at være i overensstemmelse med formålet med grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7.
- 44 For det tredje bekræfter en analyse af den sammenhæng, som bestemmelsen indgår i, at det under visse omstændigheder er nødvendigt at undersøge de andre faktorer samlet. Som allerede nævnt har grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, til formål at overføre antidumpingaftalens artikel 3.5 til EU-retten. WTO's appelorgan har imidlertid anført i beretningen af 18. august 2003 vedrørende tvisten »De Europæiske Fællesskaber — Rørfittings« (WT/DS219/AB/R, punkt 190 og 192), at selv om antidumpingaftalens artikel 3.5 ikke i alle tilfælde pålægger en undersøgelse af den samlede virkning af de andre kausale faktorer, kan der forekomme tilfælde, hvor manglende undersøgelse af den samlede virkning af de andre kausale faktorer på grund af de konkrete faktiske omstændigheder kan bevirke, at den for undersøgelsen ansvarlige

myndighed med urette tilskriver dumpingimporten virkningen af de andre kausale faktorer. Ifølge WTO's appelorgan er den for undersøgelsen ansvarlige myndighed ikke forpligtet til at undersøge de andre kausale faktoreres samlede indvirkning, forudsat at den under hensyntagen til de konkrete faktiske omstændigheder i sagen opfylder sin forpligtelse til ikke at tilskrive dumpingimporten den skade, der er forvoldt af de andre kausale faktorer.

- 45 Heraf følger, at en samlet undersøgelse af de andre skadesfaktorer end dumpingimporten under visse omstændigheder kan være påkrævet, sådan som sagsøgerne har anført. Dette er navnlig tilfældet, når institutionerne har draget den konklusion, at et større antal andre skadesfaktorer end dumpingimporten har kunnet være medvirkende til skaden, men at den enkelte faktor ikke kan anses for at have haft en væsentlig indvirkning.
- 46 Følgelig må den fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, som Rådet har forfægtet — ikke i den anfægtede forordning, men udelukkende i dets processkrifter — anses for at være forkert. Dette betyder dog ikke, at den anfægtede forordning er behæftet med en retlig fejl, der kan begrunde annulation af den anfægtede forordning. Rådet nøjedes nemlig med i den anfægtede forordning at foretage en undersøgelse af de forskellige skadesfaktorer hver for sig uden på nogen måde at nævne, at det ikke fandt det nødvendigt at foretage en samlet undersøgelse af disse faktorer. Følgelig kan det kun konkluderes, at den anfægtede forordning er behæftet med en retlig fejl, hvis det samtidig konkluderes, at en sådan samlet undersøgelse var påkrævet i denne sag.
- 47 Det følger imidlertid af præmis 45 ovenfor, at sagsøgernes klagepunkter, hvorefter de andre kendte skadesfaktorer skal undersøges hver for sig, må behandles, før det kan afgøres, om en samlet undersøgelse var påkrævet i denne sag. Det er derfor først efter den undersøgelse, der foretages i præmis 49-215 nedenfor med henblik på at efterprøve, dels om undersøgelsen af de andre kendte skadesfaktorer hver for sig er

retsstridig, dels om omstændighederne i denne sag fordrede en samlet undersøgelse af de andre skadesfaktorer, at det kan konkluderes, hvorvidt Rådet har begået en retlig fejl ved kun at have foretaget en undersøgelse af skadesfaktorerne hver for sig.

- 48 Derimod må det første anbringendes første led, hvorefter den af institutionerne anvendte metode til undersøgelse af årsagsforbindelsen er behæftet med en retlig fejl, allerede nu forkastes.

2. Om undersøgelsen af de andre skadesfaktorer end dumpingimporten hver for sig (det første anbringendes andet til og med det ottende led)

- 49 Indledningsvis henledes opmærksomheden på de i henhold til fast retspraksis gældende principper, som sagsøgernes forskellige klagepunkter vedrørende undersøgelsen af de forskellige andre skadesfaktorer end dumpingimporten hver for sig skal behandles i lyset af.
- 50 Ifølge den retspraksis, der er gengivet i præmis 27 ovenfor, er Rådet og Kommissionen forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer.
- 51 Desuden følger det af fast retspraksis, at spørgsmålet, om en EF-erhvervsgren har lidt skade, og om denne skade kan tilskrives dumpingimporten, samt om andre kendte

faktorer har bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, i forbindelse med hvilken institutionerne har et vidt skøn. Unionens retsinstansers prøvelse må derfor begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, og om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. i denne retning Rettens dom i sagen Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, nævnt i præmis 27 ovenfor, præmis 71, og dom af 17.12.2008, sag T-462/04, HEG og Graphite India mod Rådet, Sml. II, s. 3685, præmis 120).

a) Det første anbringendes andet led om udviklingen for så vidt angår efterspørgslen på stål og priserne på fællesmarkedet og på det globale marked

Parternes argumenter

- 52 Sagsøgerne har gjort gældende, at 85. betragtning til den anfægtede forordning beror på et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesætter grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, eftersom det forhold, at priserne i Fællesskabet blev trykket, ikke kan tilskrives dumpingimporten, men bør tilskrives prisudviklingen på det globale marked og efterspørgslen på stål.
- 53 For det første udviklede prisen på ferrosilicium sig nemlig ens på alle de store markeder i verden, og prisudviklingen i Fællesskabet afspejlede det dynamiske globale marked. Eftersom prisen faldt på alle markederne særligt i perioden mellem 2005 og

slutningen af undersøgelsesperioden, er det ifølge sagsøgerne åbenlyst, at der ikke er noget fornuftigt grundlag for at hævde, at priserne i Fællesskabet ville være steget for at dække EF-erhvervsgrænens omkostninger samt en rimelig avance, hvis dumpingimporten ikke havde fundet sted.

- 54 For det andet skyldtes det lave prisniveau for ferrosilicium ikke dumpingimporten, men efterspørgslens udvikling. Rådet har selv i den anfægtede forordning erkendt, at prisen på ferrosilicium følger den svingende efterspørgsel. Ikke desto mindre har det med urette vurderet prisudviklingen for så vidt angår ferrosilicium i Fællesskabet i forhold til udviklingen for så vidt angår den globale produktion af råstål, til trods for at priserne følger stålproduktionen i Fællesskabet. Prisudviklingen for så vidt angår ferrosilicium i Fællesskabet afspejlede nøje udviklingen for så vidt angår efterspørgslen på stål, og de nævnte priser faldt proportionelt med efterspørgslens stagnation og fald i Fællesskabet. Som følge heraf er sagsøgerne af den opfattelse, at EF-erhvervsgrænen ville have lidt tab på grund af omkostningsstigningen og det samtidige fald i efterspørgslen, selv om dumpingimporten ikke havde bevirket prisunderbud.
- 55 For det tredje har sagsøgerne bemærket, at ferrosilicium i undersøgelsesperioden blev solgt til en højere pris i Fællesskabet end på de andre markeder. På et globalt marked, hvor der er en tendens til, at priserne er i ligevægt, kan det imidlertid ikke hævdes, at priserne på det marked, hvor de er højest, uden grund er blevet underbudt eller nedjusteret.
- 56 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 57 Det første anbringendes andet led vedrører nærmere bestemt institutionernes vurdering af betydningen af prisudviklingen for så vidt angår ferrosilicium og for så vidt angår stålindustriens efterspørgsel samt de andre kendte faktorer, der har kunnet forårsage eller medvirke til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt.
- 58 Hertil bemærkes, dels at Rådet i 85. betragtning til den anfægtede forordning vurderede, at EF-erhvervsgrenen på grund af dumpingimporten ikke var i stand til at hæve sine salgspriser til et niveau, der kunne dække alle dens omkostninger. Dels fremsatte Rådet i 87.-90. betragtning til den anfægtede forordning grundene til, at det havde besluttet at afvise det påståede, hvorefter det lave prisniveau for ferrosilicium hang sammen med det dynamiske globale marked, som selv udviklede sig i takt med stålindustriens svingende efterspørgsel og ikke dumpingimporten. Først forklarede Rådet, at priserne i markedsøkonomier normalt fastsættes ud fra niveauerne for udbud og efterspørgsel, men at andre faktorer, såsom tilstedeværelsen af dumpingimport, også kan spille en rolle. Dernæst præciserede det, at det er uomtvisteligt, at den verdensomfattende efterspørgsel på ferrosilicium, navnlig fra stålindustrien, påvirkede prissætningen i en del af den betragtede periode, men at der var perioder, hvor priserne på ferrosilicium faldt trods voksende efterspørgsel. Herefter konstaterede det, at selv på markedet i Fællesskabet var priserne på ferrosilicium i visse perioder faldende trods en øget efterspørgsel fra metalindustrien.
- 59 Sagsøgerne har bestridt denne konklusion på grundlag af tre argumenter. For det første ville priserne i Fællesskabet ikke have kunnet stige, selv hvis dumpingimporten ikke havde fundet sted, fordi priserne på det globale marked faldt navnlig i perioden mellem 2005 og slutningen af undersøgelsesperioden. For det andet fulgte priserne på ferrosilicium i Fællesskabet den svingende stålproduktion i Fællesskabet, og de

faldt samtidigt med, at efterspørgslen fra stålindustrien i Fællesskabet stagnerede eller faldt. For det tredje var priserne på markedet i Fællesskabet de højeste i verden, hvilket udelukker ethvert prisunderbud eller prisfald.

⁶⁰ Ingen af disse tre argumenter kan imidlertid godtgøre, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7.

⁶¹ For det første bemærkes således vedrørende argumentet om prisudviklingen på det globale marked, at sagsøgerne til støtte for dette argument har henvist til en i stævningen gengivet grafisk fremstilling, der ifølge dem viser, at priserne på ferrosilicium følger samme udvikling på alle væsentlige markeder i verden, og at prisudviklingen i Fællesskabet blot afspejler det dynamiske globale marked. Selv om denne grafiske fremstilling ganske vist viser, at priserne på ferrosilicium i Fællesskabet overordnet set følger prisudviklingen i De Forenede Stater og i Japan, bekræfter den på ingen måde, at priserne på det globale marked faldt i hele den betragtede periode, dvs. fra den 1. januar 2003 til den 30. september 2006, eller i det mindste i perioden fra januar 2005 til slutningen af undersøgelsesperioden, dvs. den 30. september 2006. Tværtimod fremgår det af den grafiske fremstilling, at priserne steg fra 2003 til 2004 og i undersøgelsesperioden. Disse tendenser bekræftes af de gennemsnitspriser, som er oplyst i 96. betragtning til forordningen om midlertidig told, og som sagsøgerne ikke har bestridt. Følgelig kan sidstnævnte ikke hævde, at der på grund af det generelle fald i priserne på ferrosilicium ikke er noget fornuftigt grundlag for at hævde, at priserne i Fællesskabet ville være steget tilstrækkeligt til at dække EF-erhvervsgrenens stigende omkostninger samt til at opnå en fornuftig avance, hvis dumpingimporten ikke havde fundet sted.

- 62 For det andet bemærkes vedrørende argumentet om stålindustriens svingende efterspørgsel og vurderingen af priserne på ferrosilicium i Fællesskabet i forhold til den globale produktion af råstål, at sagsøgerne har afvist den grafiske fremstilling, som institutionerne fremstillede i dokumentet med endelige oplysninger, af prisudviklingen på ferrosilicium i Fællesskabet i lyset af den globale stålproduktion, og til støtte for deres argumentation har henvist til en grafisk fremstilling, der er gengivet i et bilag til stævningen, som viser prisudviklingen på ferrosilicium i Fællesskabet i forhold til stålproduktionen i Fællesskabet. Modsat det af sagsøgerne hævdede, kan denne grafiske fremstilling imidlertid ikke godtgøre, at priserne på ferrosilicium i Fællesskabet fulgte den svingende stålproduktion i Fællesskabet, og at de faldt samtidigt med, at efterspørgslen fra stålindustrien i Fællesskabet stagnerede eller faldt.
- 63 Således bemærkes først i lighed med det af Rådet anførte, at denne grafiske fremstilling viser, at priserne i Fællesskabet ikke hele tiden fulgte den svingende stålproduktionen i Fællesskabet. F.eks. viser den grafiske fremstilling, at priserne i 2004 på et tidspunkt, hvor stålproduktionen i Fællesskabet steg, fortsatte med at falde. Tilsvarende faldt stålproduktionen i 2006 ifølge den grafiske fremstilling, hvorimod priserne steg. Disse eksempler synes at bekræfte, at den af sagsøgerne fremstillede grafiske fremstilling ikke er tilstrækkelig til at understøtte det af dem anførte, hvorefter den faldende efterspørgsel bevirkede prisfald.
- 64 Dernæst bemærkes, at den grafiske fremstilling ikke viser et fald i efterspørgslen på noget tidspunkt i den betragtede periode. Således viser den en stigning i stålproduktionen fra tredje kvartal i 2003 til andet kvartal i 2004, fra fjerde kvartal i 2004 til andet kvartal i 2005 og i de tre første kvartaler af undersøgelsesperioden, som strakte sig fra den 1. oktober 2005 til den 30. september 2006. Den grafiske fremstilling viser ligeledes, at priserne på ferrosilicium i Fællesskabet steg fra tredje kvartal i 2003 til andet kvartal i 2004 og i hele undersøgelsesperioden. I betragtning af denne positive udvikling er det anførte, hvorefter priserne i Fællesskabet faldt, samtidigt med at efterspørgslen fra stålindustrien i Fællesskabet stagnerede eller faldt, ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at hævde,

at EF-erhvervsgrenen på grund af dumpingimporten ikke var i stand til at hæve sine salgspriser til et niveau, der kunne dække dens omkostninger. Sagsøgerne burde have godtgjort, at stålproduktionen i den betragtede periode ikke steg nok til at kunne medføre en prisstigning for producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet, der kunne have sat dem i stand til at overføre stigningen i produktionsomkostningerne på forbrugerne, hvilket de ikke har godtgjort.

- ⁶⁵ For det tredje bemærkes vedrørende argumentet om priserne i Fællesskabet, hvis niveau skulle være sådan, at priserne ikke uden videre kan hævdes at være blevet underbudt eller trykket, at prisunderbud og pristryk er juridiske begreber, hvortil der henvises i grundforordningens artikel 3, stk. 3 (nu artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1225/2009). I forbindelse med afgørelsen vedrørende underbud i denne bestemmelses forstand foretager institutionerne en skematisk sammenligning af priserne i Fællesskabet med de justerede importpriser for at nå frem til en underbudsmargen udtrykt i form af en procentsats. Når det er fastslået, at priserne i Fællesskabet er blevet trykket eller ikke er steget tilstrækkeligt, foretager institutionerne en ligeledes skematisk sammenligning af importpriserne og målprisen i Fællesskabet, dvs. hvad prisen ville have været uden dumpingimporten, for at nå frem til en skadestærskel, som også udtrykkes i form af en procentsats. I denne sag fremgår det af 87.-89. og 112. betragtning til forordningen om midlertidig told, at institutionerne har fastslået prisunderbud i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 3. Således redegjorde Kommissionen i 89. betragtning til forordningen om midlertidig told for, at den havde beregnet, at de eksporterende producenter bortset fra tre, for hvem der ikke havde kunnet konstateres prisunderbud, underbød med mellem 4% og 11%. Sagsøgerne har imidlertid ikke fremført noget argument, der rejser tvivl om den af institutionerne foretagne beregning af underbudsmargener. Den blotte konstatering af, at priserne i Fællesskabet er verdens højeste, er ikke tilstrækkelig til at rejse en sådan tvivl.

- 66 Henset til det foregående konkluderes, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan godtgøre, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at hævde, at EF-erhvervsgrenen ikke var i stand til at hæve sine salgspriser til et niveau, der kunne dække alle dens omkostninger, ikke på grund af dynamikken på det globale marked og den svingende efterspørgsel fra stålindustrien, men på grund af dumpingimporten.
- 67 Det første anbringendes andet led må følgelig forkastes som ugrundet.

b) Det første anbringendes tredje led om følgerikningerne af den skade, som EF-erhvervsgrenen skulle have påført sig selv

Det første klagepunkt om den produktionsomlægning, som visse producenter i Fællesskabet foretog

— Parternes argumenter

- 68 Sagsøgerne har anført, at Rådet ikke på en hensigtsmæssig måde tog hensyn til den indvirkning, det havde på den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, at Huta Laziska S.A., OFZ a.s. og Vargön Alloys AB i 2004, et år, som i den anfægtede forordning kaldes »exceptionelt indbringende«, frivilligt iværksatte omlægning af deres produktion.

69 For det første har institutionerne begået en grov faktisk fejl af stor betydning for undersøgelsen af årsagsforbindelse, for så vidt som to producenter af ferrosilicium i Fællesskabet omlagde deres produktion til fremstilling af manganlegeringer i 2004, således som det fremgår af 135. betragtning til forordningen om midlertidig told, mens det fremgår af 93. betragtning til samme forordning, at denne reducere af fremstillingen af ferrosilicium først blev taget i betragtning fra 2005. Beslutningen om at reducere fremstillingen af ferrosilicium på et tidspunkt, hvor markedsvilkårene var gunstige, førte imidlertid til øgede produktionsomkostninger pr. enhed ferrosilicium, en nedgang i produktionen og salget samt meget mindre udbud på markedet. Desuden skabte den manglende hensyntagen til produktionsomlægningen i 2004 et forkert billede af udviklingen for så vidt angår EF-erhvervsgrenens produktionskapacitet og rentabilitet.

70 For det andet har institutionerne foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at anføre, at produktionsomlægningen var en reaktion på dumpingimporten. Dels var 2004 nemlig et usædvanligt år, hvor EF-erhvervsgrenens rentabilitet nåede sit højeste i den betragtede periode, og forrentningen af den investerede kapital var på knap 20 %, dels valgte Huta Laziska at omlægge sin produktion til siliciummangan, som kræver mindre energiforbrug og er mere rentabelt. Den skade, som EF-erhvervsgrenen led i 2005 og i undersøgelsesperioden, kan som følge heraf efter sagsøgernes opfattelse forklares af disse frivillige produktionsomlægninger, som i sig selv medførte yderligere produktionsnedgang.

71 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

— Rettens bemærkninger

- 72 Det første klagepunkt vedrører nærmere bestemt den måde, hvorpå institutionerne har undersøgt indvirkningen på EF-erhvervsgrenen af, at visse producenter i Fællesskabet i 2004 genanvendte ovne, som tidligere havde været brugt til fremstilling af ferrosilicium, til at fremstille siliciummangan.
- 73 Hertil bemærkes, at Kommissionen undersøgte indvirkningen af den nævnte genanvendelse i 135. og 136. betragtning til forordningen om midlertidig told. Den anførte deri, at der på trods af de høje omkostninger forbundet med en produktionsomlægning gennemførtes en delvis omlægning af produktionen i 2004, hvor der var mangel på manganlegeringer på markedet i Fællesskabet, samtidig med at der var tilstrækkelige forsyninger af ferrosilicium. Herudfra konkluderede den, at den beslutning, visse producenter i Fællesskabet traf om at reducere produktionen, ikke blev truffet på frivilligt grundlag, men var forårsaget af dumpingimporten, som forhindrede EF-erhvervsgrenen i at foretage fortjenstgivende salg af ferrosilicium. Desuden justerede den i 93. betragtning til forordningen om midlertidig told oplysningerne om produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse med henblik på at tage hensyn til genanvendelsen af ovnene fra og med 2005.
- 74 Sagsøgerne har bestridt såvel 93. betragtning som 135. og 136. betragtning til forordningen om midlertidig told.
- 75 For det første bemærkes vedrørende sagsøgernes argument om, at 93. betragtning til forordningen om midlertidig told er behæftet med en faktisk fejl, at Rådet som svar på et skriftligt spørgsmål, der blev stillet det via en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, har forklaret, at produktionsomlægningen fandt sted i begyndelsen af december 2004. Det erkendte desuden under retsmødet, at den kapacitet, som havde været genstand for denne omlægning, ikke kunne være blevet udnyttet til fremstilling af ferrosilicium i december 2004. Det må derfor konstateres, at tallene, der angiver kapacitetsudnyttelsen, skulle have været justeret ikke fra 2005, men fra

2004. Heraf følger, at 93. betragtning til forordningen om midlertidig told er indholdsmæssigt urigtig.

76 Ikke desto mindre deler Retten ikke sagsøgernes opfattelse af, hvilke konsekvenser der kan udledes af denne urigtighed. Dels konstateres det, som anført af Rådet under retsmødet, at i betragtning af, at produktionskapaciteten reduceredes i december 2004, ville den overordnede justering af denne kapacitet for 2004 have udgjort en meget lille andel svarende til 1/12 af justeringen foretaget for 2005. Dels bemærkes, at selv hvis produktionskapaciteten i 2004 også var blevet justeret, ville den økonomiske situation på markedet for ferrosilicium i Fællesskabet i 2004 have været følgende: en stigende efterspørgsel, en stigende mængde dumpingimport, en produktionsnedgang, en lille nedgang i produktionskapaciteten, en nedgang i EF-erhvervsgrenens salg og markedsandele, en stigning for så vidt angår deres priser, fortjenstmargen og forrentningerne af deres investerede kapital. Med andre ord ville alle andre økonomiske faktorer end produktionskapaciteten, produktionen, salget og markedsandelene have indikeret en gunstig udvikling. Under sådanne omstændigheder er det plausibelt, at den beslutning, som visse producenter i Fællesskabet traf om at omlægge deres produktion, var udslag af et kommercielt valg med henblik på at opnå en bedre rentabilitet på markedet for siliciummangan og ikke en konsekvens af tilstedeværelsen af dumpingimport på markedet for ferrosilicium, hvor det ikke var muligt for EF-erhvervsgrenen at opnå fortjeneste. Det er dog også plausibelt, at den beslutning, som visse producenter i Fællesskabet traf om at omlægge deres produktion, tog højde for ikke blot udsigten til bedre rentabilitet på markedet for siliciummangan, men også tilstedeværelsen af lavprisimporten, som tog kraftigt til i omfang allerede i 2004, og som forringede udsigten til rentabilitet på markedet for ferrosilicium i forhold til markedet for siliciummangan.

77 Følgelig kan den faktiske fejl, som 93. betragtning til forordningen om midlertidig told er behæftet med, ikke have fordrejet undersøgelsen af årsagsforbindelsen.

- 78 For det andet bemærkes vedrørende sagsøgernes argument om, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn, for så vidt som de i 136. betragtning til forordningen om midlertidig told har anført, at produktionsomlægningerne var en reaktion på dumpingimporten, at det er fastslået i præmis 76 ovenfor, at selv om det er plausibelt, at produktionsomlægningerne var udslag af et kommercielt valg med henblik på at opnå en bedre rentabilitet på markedet for siliciummangan og ikke en konsekvens af tilstedeværelsen af dumpingimport på markedet for ferrosilicium, hvor det ikke var muligt for EF-erhvervsgruppen at opnå fortjeneste, er det også plausibelt, at beslutningerne om produktionsomlægning var begrundet i ikke blot udsigten til bedre rentabilitet på markedet for siliciummangan, men også i tilstedeværelsen af lavprisimport på markedet for ferrosilicium.
- 79 Derfor konkluderes, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan godtgøre, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn.
- 80 Henset til det foregående må dette klagepunkt forkastes som ugrundet.

Det andet klagepunkt om, at visse producenter i Fællesskabet standsede produktionen

— Parternes argumenter

- 81 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet ikke tog højde for indvirkningen på den skade, som EF-erhvervsgruppen har lidt, af, at visse producenter i Fællesskabet frivilligt standsede produktionen, og at det med urette begrundede produktionsstandsningerne med den omtvistede import.

82 For det første foretog Rådet et åbenbart urigtigt skøn ved i 101.betragtning til den anfægtede forordning at have afvist at tage hensyn til virkningen af Huta Laziskas produktionsstandsning med den begrundelse, at spørgsmålet om årsagsforbindelse skulle analyseres for EF-erhvervsgrenen som helhed, og det til trods for, at den nævnte producent havde påvirket resultatet for EF-erhvervsgrenen som helhed. I denne forbindelse har sagsøgerne bemærket, for det første, at Huta Laziska standsede sin produktion flere gange i løbet af den betragtede periode på grund af vanskeligheder med selskabets energiudbydere, for det andet, at selskabet blev tvunget til at omlægge sin produktion til en mindre energikrævende og mere rentabel vare såsom siliciummangan, og for det tredje, at institutionerne inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 1420/2007 af 4. december 2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af siliciummangan med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Kasakhstan og afslutning af proceduren vedrørende importen af siliciummangan med oprindelse i Ukraine (EUT L 317, s. 5) analyserede udviklingen i Huta Laziskas situation særskilt.

83 For det andet foretog Rådet et åbenbart urigtigt skøn ved at undlade at tage hensyn til virkningen af, dels at FerroAtlántica SL standsede sin produktion i perioder med stort energiforbrug, hvor denne producent optimerede sin fortjeneste ved at sælge energi, dels at Vargön Alloys indstillede sin produktion af ferrosilicium i undersøgelsesperioden. Med hensyn til FerroAtlántica har sagsøgerne i replikken anført, at Rådet i svarskriftet for første gang gjorde gældende, at det altid har været en del af selskabets kommercielle forretningsmodel at indstille produktionen på tidspunkter, hvor energiforbruget var på sit højeste. Hertil kommer, at denne anførelse modsiges af 81. betragtning til den anfægtede forordning, hvor Rådet anførte, at reduceret produktion på grund af strømafbrydelse ikke forekom regelmæssigt.

84 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

— Rettens bemærkninger

- 85 Dette klagepunkt vedrører den måde, hvorpå institutionerne har undersøgt indvirkningen på EF-erhvervsgrenen af produktionsstandsning hos tre af producenterne i Fællesskabet: Huta Laziska, FerroAtlántica og Vargön Alloys.
- 86 Sagsøgerne har i det væsentlige foreholdt Rådet, dels at det ikke har analyseret følgerne af Huta Laziskas produktionsstandsning korrekt i 101. betragtning til den anfægtede forordning, dels at det undlod at tage FerroAtlánticas og Vargön Alloys' produktionsstandsninger i betragtning.
- 87 For det første bemærkes med hensyn til det åbenbart urigtige skøn, som hævdes at være foretaget ved behandlingen af Huta Laziskas situation, at Rådet i 101. betragtning til den anfægtede forordning anførte, at årsagen til den forvoldte skade skulle analyseres for EF-erhvervsgrenen som helhed, og at selv hvis oplysningerne om denne producent kunne udelades fra skadesvurderingen, ville tendensen for den resterende del af EF-erhvervsgrenen stadig være meget negativ og fortsat vise, at der var tale om væsentlig skade.
- 88 I denne forbindelse bemærkes først, i lighed med det af sagsøgerne anførte, at undersøgelsen af, om der er årsagsforbindelse, ikke nødvendigvis skal foretages for EF-erhvervsgrenen som helhed på en sådan måde, at der ikke kan tages hensyn til enhver skade, som den enkelte producent måtte være blevet påført af anden grund end dumpingimporten. Det er nemlig allerede påpeget i præmis 30 ovenfor, at inden for rammerne af undersøgelsen af, hvad skaden ikke kan tilskrives, som fastsat ved grundforordningens artikel 3, stk. 7, skal institutionerne dels undersøge alle andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader EF-erhvervsgrenen, dels sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten. Grundforordningens artikel 3, stk. 7, præciserer ikke, at denne undersøgelse

kun skal tage hensyn til skade, der grundet andre faktorer påføres EF-erhvervsgrenen som helhed. Henset til formålet med denne bestemmelse, der, som nævnt i præmis 31 ovenfor, er at sikre, at institutionerne udskiller og adskiller dumpingimportens skadevirkninger fra disse andre faktorerers skadevirkninger, er det muligt, at skade, der forvoldes en enkelt producent i Fællesskabet grundet en anden faktor end dumpingimporten, under visse omstændigheder skal tages i betragtning, når denne faktor har bidraget til den skade, som undersøges for EF-erhvervsgrenen som helhed.

⁸⁹ Hertil kommer, at Rådet i 101. betragtning til den anfægtede forordning på en unuanceret måde anførte, at årsagen til den forvoldte skade skulle analyseres for EF-erhvervsgrenen som helhed, hvilket kan give anledning til at tro, at der aldrig kan tages hensyn til en skade, som den enkelte producent måtte være blevet påført. Ikke desto mindre er der i modsætning til det af sagsøgerne hævdede taget behørigt hensyn til den skade, som Huta Laziskas produktionsstandsning kunne forvolde. Således forklarede Rådet, som gengivet i præmis 87 ovenfor, at selv hvis oplysningerne om denne producent udelades fra skadesvurderingen, ville tendensen for den resterende del af EF-erhvervsgrenen stadig være meget negativ og fortsat vise, at der var tale om væsentlig skade. Sagsøgerne har imidlertid ikke forsøgt at påvise, at sidstnævnte betragtning beror på et åbenbart urigtigt skøn. De har blot anført, at Huta Laziskas vanskeligheder med selskabets energiudbyder var årsagen til dets produktionsstandsning, hvilket Rådet accepterede at tage i betragtning i 101. betragtning til den anfægtede forordning.

⁹⁰ Endelig bemærkes med hensyn til forordning nr. 1420/2007, som det er anført i præmis 50 og 51 ovenfor, at det tilkommer institutionerne inden for rammerne af udøvelsen af deres skønsbeføjelser at undersøge, om EF-erhvervsgrenen har lidt skade, og

om denne skade kan tilskrives dumpingimporten, eller om andre kendte faktorer har bidraget til skaden. Dette skøn skal udøves konkret og under hensyn til alle relevante omstændigheder (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 43). Under alle omstændigheder er behandlingen af Huta Laziskas situation i den anfægtede forordning i modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, ikke væsentligt forskellig fra behandlingen heraf i forordning nr. 1420/2007. Ligesom i den anfægtede forordning er der ikke i forordning nr. 1420/2007 noget underafsnit om Huta Laziska. Tilsvarende er Huta Laziskas situation deri såvel som i den anfægtede forordning behandlet i underafsnittet om indvirkningen af udviklingen i produktionsomkostningerne på skaden. Der er kun én forskel mellem forordning nr. 1420/2007 og den anfægtede forordning. Mens Rådet i den anfægtede forordning — rent teoretisk og kun for at udelukke enhver indvirkning på vurderingen af den skade, som EF-erhvervsgrenen som helhed har lidt — anerkendte, at den skade, som Huta Laziska har lidt, kunne være en følge af tvisten med selskabets elektricitetsudbydere, anerkendte det i forordning nr. 1420/2007, at denne tvist og de øgede elektricitetsomkostninger kunne have påvirket Huta Laziskas resultat, men at udviklingen i produktionsomkostningerne samlet set ikke havde forvoldt den skade, som EF-erhvervsgrenen havde lidt.

⁹¹ Heraf følger, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan godtgøre, at 101. betragtning til den anfægtede forordning beror på et åbenbart urigtigt skøn.

⁹² For det andet bemærkes med hensyn til det åbenbart urigtige skøn, som hævdes at være foretaget i forbindelse med behandlingen af FerroAtlánticas og Vargön Alloys' produktionsstandsning, at sagsøgerne under retsmødet med hensyn til FerroAtlántica præciserede, at dette selskabs produktionsstandsning efter deres opfattelse berode på en »selvforskyldt« skade, for så vidt som stigningen i elektricitetspriserne fik

FerroAtlántica til hellere at ville sælge energi end ferrosilicium. Det er imidlertid vigtigt at fastslå, at det af sagsøgerne hævdede urigtige skøn kun bygger på ét dokument, som er en skrivelse fra FerroAtlántica til Euroalliances dateret den 26. februar 2007. I denne skrivelse forklarede FerroAtlántica, at selskabets produktion af ferrosilicium på grund af dets tarifsysteem var standset på tidspunkter, hvor energiforbruget var på sit højeste, og at selskabet videresolgte den elektricitet, som det selv producerede. Denne skrivelse beviser på ingen måde, at FerroAtlántica standsede sin produktion, når elektricitetspriserne steg. Følgelig har sagsøgerne ikke fremført noget argument, der kan godtgøre, at FerroAtlánticas reducerede produktion på tidspunkter, hvor energiforbruget var på sit højeste, har bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen som helhed har lidt, og at Rådet skulle have taget hensyn hertil.

⁹³ Med hensyn til Vargön Alloys har sagsøgerne blot anført, at dette selskab standsede sin produktion i midten af undersøgelsesperioden. Selv om de i et dokument, der er vedlagt som bilag til stævningen, anførte, at denne standsning skyldtes prisniveauet for elektricitet, har de ikke fremlagt noget bevis til støtte herfor. De godtgør dermed på ingen måde, at dette selskab selv var skyld i sin skade, og at dets produktionsstandsning ikke var en reaktion på dumpingimporten. Derfor kan det ikke hævdes, at Rådet foretog et åbenbart urigtigt skøn ved ikke at redegøre specifikt for Vargön Alloys' situation.

⁹⁴ Henset til det foregående må dette klagepunkt i det første anbringendes tredje led forkastes som ugrundet.

Det tredje klagepunkt vedrørende anvendelsen af den teoretiske, nominelle produktionskapacitet

— Parternes argumenter

- ⁹⁵ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har foretaget åbenbart urigtige skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7, samt deres ret til forsvar ved at afvise at anvende den reelle produktionskapacitet i stedet for den teoretiske, nominelle produktionskapacitet.
- ⁹⁶ For det første har Rådet foretaget et åbenbart urigtigt skøn, eftersom det undlod at tage hensyn til faktorer, såsom produktionsomlægninger og afbrydelser i elektricitetsforsyningen, der havde en betydelig indvirkning på de væsentligste skadesfaktorer, nemlig produktionskapaciteten og udnyttelsen af produktionskapaciteten.
- ⁹⁷ Dernæst har sagsøgerne anført, at det ikke er korrekt at hævde, sådan som Rådet har gjort, at de observerede tendenser vedrørende udviklingen i produktionskapaciteten og udnyttelsen af produktionskapaciteten samt konklusionerne om, at der forelå en skade, ville være de samme, selv hvis den reelle produktionskapacitet var blevet anvendt. Selv hvis det antages, at de observerede tendenser vedrørende udviklingen i produktionskapaciteten og udnyttelsen af produktionskapaciteten var de samme, ville den omstændighed, at f.eks. udnyttelsesgraden af produktionskapaciteten steg fra 50 % til 95 %, nemlig være vigtig, eftersom en sådan stigning ville betyde, at EF-erhvervsgrenen ikke var i stand til at efterkomme efterspørgslen.

- 98 Endelig beror det af Rådet anførte, hvorefter den teoretiske, nominelle kapacitetsudnyttelse kunne anvendes, fordi standsning og reduktion af produktionen ikke forekom regelmæssigt, efter sagsøgernes opfattelse på en grov faktisk fejl og et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgerne har anført, at standsning og reduktion af produktionen forekom regelmæssigt og skulle have været taget i betragtning. Dette gælder FerroAtlánticas produktionsstandsning på tidspunkter, hvor energiforbruget var på sit højeste, som beroede på selskabets kommercielle forretningsmodel og derfor forekom regelmæssigt. Tilsvarende skal ovnene, som anvendes til ferrosilicium, vedligeholdes en gang om året, hvor de ikke kan anvendes. Herudover har sagsøgerne anført, at det udgør et åbenbart urigtigt skøn kun at tage hensyn til begivenheder, som forekommer regelmæssigt, ved beregningen af produktionskapaciteten. Da Huta Laziskas elektricitetsforsyning reduceredes, oplevede selskabet flere gange betydelig nedgang i dets kapacitet, så det — uanset markedsvilkårene — ikke kunne fremstille ferrosilicium.
- 99 For det andet må det efter sagsøgernes opfattelse nødvendigvis udgøre en tilsidesættelse af bestemmelsen om undersøgelsen af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, som er fastsat ved grundforordningens artikel 3, stk. 7, at bygge undersøgelsen af årsagsforbindelse på den teoretiske, nominelle kapacitetsudnyttelse og ikke på den reelle kapacitetsudnyttelse, for så vidt som det derved skjules, hvad der er den reelle årsag til de forandringer, der påvirker produktionstallene.
- 100 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede forordning tilsidesætter deres ret til forsvar, da det deri anførte, hvorefter tendenserne ville være de samme, selv hvis den reelle kapacitetsudnyttelse var blevet taget i betragtning, ikke er underbygget.
- 101 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

— Rettens bemærkninger

- ¹⁰² Inden for rammerne af dette klagepunkt har sagsøgerne nærmere bestemt gjort gældende, at institutionerne ved at gøre brug af den teoretiske, nominelle produktionskapacitet i stedet for den reelle produktionskapacitet for det første har foretaget åbenbart urigtige skøn og begået en faktisk fejl, for det andet har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7, og for det tredje har tilsidesat deres ret til forsvar.
- ¹⁰³ For det første bemærkes med hensyn til de åbenbart urigtige skøn og den faktiske fejl, som institutionerne foreholdes, at Kommissionen i 92. og 93. betragtning til forordningen om midlertidig told forklarede, at den havde fastsat produktionskapaciteten på grundlag af den teoretiske, nominelle kapacitet på EF-erhvervsgrenens produktionsanlæg, idet denne dog justeredes for at tage hensyn til, at to producenter i Fællesskabet omlagde en del af produktionen fra ferrosilicium til andre ferrolegeringer i den betragtede periode. Desuden svarede Rådet i 81. betragtning til den anfægtede forordning på kritikken af den metode, der blev anvendt i 93. betragtning til forordningen om midlertidig told, og helt specielt på de forslag, der var fremsat af visse berørte parter under den administrative procedure, om anvendelse af tal, der tog højde for produktionsstandsningerne som følge af strømafbrydelse og af vedligeholdelse. Rådet henviste i denne forbindelse til undersøgelsen, som efter dets opfattelse havde vist, at afbrydelser af maskineriet på grund af vedligeholdelse eller strømafbrydelse var af midlertidig art, og at de ikke forekom regelmæssigt i den betragtede periode. Det forklarede også, at selv om der blev foretaget justeringer af produktionskapaciteten, ville tendenserne vedrørende produktionskapaciteten og kapacitetsudnyttelsen samt de konklusioner, man var nået frem til vedrørende forekomsten af materiel skade, være de samme.
- ¹⁰⁴ Sagsøgerne mener, at disse betragtninger beror på et åbenbart urigtigt skøn, navnlig fordi de ikke tager produktionsstandsninger og -omlægninger i betragtning. Det bemærkes, at det af sagsøgerne hævdede ikke er præcist, eftersom de ikke har

specificeret, hvilke produktionsstandsninger og -omlægninger de henviser til. Såfremt det imidlertid antages, at de henviser til de omstændigheder, der er omfattet af behandlingen af de to foregående klagepunkter, nemlig Huta Laziskas produktionsstandsning og de produktionsstandsninger, der fandt sted hos FerroAtlántica og Vargön Alloys, konstateres det først og fremmest, at sagsøgerne ikke har bestridt, at Huta Laziskas beslutning i 2004 om at omlægge sin produktion af ferrosilicium til produktion af siliciummangan blev taget i betragtning i oversigten over produktionskapaciteten og kapacitetsudnyttelsen i 93. betragtning til forordningen om midlertidig told i form af en justering af de nævnte kapaciteter for 2005 og undersøgelsesperioden.

105 Med hensyn til de produktionsstandsninger, der fandt sted hos Huta Laziska i 2005 og i 2006 på grund af en tvist med selskabets elektricitetsudbydere, og hos Vargön Alloys i 2006 ifølge sagsøgerne på grund af stigningen i elektricitetspriserne, bemærkes dernæst, at institutionernes fremgangsmåde ikke alene er udtryk for sund fornuft, den beror desuden ikke på et åbenbart urigtigt skøn. Det fremgår nemlig af 81. betragtning til den anfægtede forordning, at institutionerne besluttede ikke at justere tallene vedrørende produktionskapaciteten, fordi de nævnte afbrydelser var af midlertidig art. Institutionernes fremgangsmåde er korrekt, for det første fordi det fremgår af omstændighederne i sagen, at de nævnte afbrydelser — i modsætning til det af sagsøgerne hævdede — ganske rigtigt var af midlertidig art. Hvis taloplysningerne vedrørende produktionskapaciteten skulle afspejle midlertidige standsninger af produktionsanlæggene som dem, der er henvist til i denne sag, ville det for det andet fordreje oplysningernes funktion, som er at indikere EF-erhvervsgrenens produktionskapacitet og ikke de produktionsudsving, der afspejles af taloplysninger om produktionen. For ikke at bero på et urigtigt skøn skal institutionernes fremgangsmåde dog indebære hensyntagen til sådanne midlertidige standsninger af produktionsanlæggene i forbindelse med undersøgelsen af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 7.

106 I denne sag har institutionerne imidlertid i 81. betragtning til den anfægtede forordning anført, at selv om der blev foretaget justeringer af produktionskapaciteten, ville de konklusioner, man var nået frem til vedrørende materiel skade forvoldt EF-erhvervsgrenen, være de samme. Selv om sagsøgerne har hævdet, at denne anførelse er urigtig, har de ikke fremført noget bevis for, at det er tilfældet. De nøjes med at hævde, at selv hvis de observerede tendenser vedrørende udviklingen i produktionskapaciteten og udnyttelsen af produktionskapaciteten var de samme, ville den omstændighed, at f.eks. udnyttelsesgraden af produktionskapaciteten steg fra 50 % til 95 %, være vigtig, eftersom en sådan stigning ville betyde, at EF-erhvervsgrenen ikke var i stand til at efterkomme efterspørgslen. Den tænkte situation, som sagsøgerne henviser til, er af rent hypotetisk karakter, og derudover udgør den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen ikke skulle være i stand til at efterkomme efterspørgslen, ikke — i en situation som omhandlet i denne sag, hvor visse økonomiske faktorer viser, at EF-erhvervsgrenen har lidt skade — nogen indikation af skadesårsagen og kan derfor ikke i sig selv godtgøre, at skaden ikke skyldes dumpingimporten.

107 Med hensyn til FerroAtlánticas produktionsstandsninger er det allerede fastslået i præmis 92 ovenfor, at sagsøgerne ikke har fremført noget argument, der kan godtgøre, at denne jævnlige reducerede produktion har bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen som helhed har lidt. Selv om en justering af produktionskapaciteten med henblik på at tage hensyn til produktionsstandsningerne måske ville have bevirket en svingende grad af kapacitetsudnyttelse som udtryk for, at sidstnævnte ikke fuldt ud efterkom efterspørgslen, er det allerede fastslået i præmis 106 ovenfor, at i en situation, hvor visse økonomiske faktorer viser, at EF-erhvervsgrenen har lidt skade, kan en sådan omstændighed ikke i sig selv godtgøre, at skaden ikke skyldes dumpingimporten.

- 108 Henset til det foregående konkluderes, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan godtgøre, at anvendelsen af den teoretiske, nominelle produktionskapacitet beror på åbenbart urigtige skøn.
- 109 For det andet kan det med hensyn til tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 7, ikke anføres, sådan som sagsøgerne gør, at det nødvendigvis må udgøre en tilsidesættelse af bestemmelsen om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, at bygge undersøgelsen af årsagsforbindelsen på den teoretiske, nominelle produktionskapacitet og ikke på den reelle kapacitetsudnyttelse. Hertil skal nemlig bemærkes, at selv hvis der ikke er nogen tvivl om, at en genanvendelse af produktionsmidlerne på et andet marked — som det var tilfældet i denne sag — må føre til en justering af oplysningerne om produktionskapaciteten, er det allerede understreget i præmis 105 ovenfor, at de nævnte oplysninger ikke skal afspejle enhver midlertidig standsning af produktionsanlæggene, da disse standsninger indgår i taloplysningerne om produktionen. Til gengæld skal institutionerne under sådanne omstændigheder sikre sig, at de forpligtelser, der er omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 7, iagttages og på korrekt og behørig vis foretage en undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, hvorved den skade, der i givet fald er forvoldt af midlertidige produktionsstandsninger, skal udskilles og adskilles fra den skade, der er forårsaget af dumpingimporten.
- 110 For det tredje bemærkes med hensyn til tilsidesættelsen af sagsøgernes ret til forsvar, at det fremgår af Domstolens praksis, at de krav, der følger af iagttagelsen af retten til forsvar, skal overholdes ikke blot inden for rammerne af procedurer, der kan føre til sanktioner, men også i forbindelse med undersøgelser, der går forud for vedtagelsen af antidumpingforordninger, som kan påvirke de berørte virksomheder umiddelbart og individuelt og påføre dem skade (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15). De berørte virksomheder skal særligt have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin

påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, præmis 17).

- 111 I denne forbindelse bemærkes i lighed med det af Rådet anførte, at punkt 80 i dokumentet med endelige oplysninger i det væsentlige er magen til 81. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter tendenserne ville være de samme, selv hvis produktionskapaciteten var blevet justeret. Sagsøgerne har imidlertid ikke i deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger anmodet om at få meddelt de tal, som denne anførelse bygger på. Følgelig kan de ikke hævde, at deres ret til forsvar er blevet tilsidesat.
- 112 Henset til det foregående må dette klagepunkt forkastes som ugrundet.

Det fjerde klagepunkt om de investeringer, som EF-erhvervsgrenen foretog i 2005 og i undersøgelsesperioden

— Parternes argumenter

- 113 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat bestemmelsen om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, som fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 7, for så vidt som det i den anfægtede forordning undlod at tage hensyn til virkningen af de betydelige investeringer, som EF-erhvervsgrenen foretog i 2005 og i undersøgelsesperioden, og som i undersøgelsesperioden udgjorde mere end en tredjedel af det samlede tab for EF-erhvervsgrenen. I denne forbindelse har sagsøgerne fremhævet, at institutionerne i 99. betragtning til forordningen om midlertidig told nævnte, at EF-erhvervsgrenen havde investeret næsten

10 mio. EUR i 2005 og næsten 6 mio. EUR i undersøgelsesperioden, og at det drejede sig om investeringer i opgradering af produktionsudstyret. I betragtning af navnlig investeringernes omfang i forhold til industriens rentabilitet skulle virkningerne af disse investeringer efter sagsøgernes opfattelse have været undersøgt, selv om de på langt sigt tabte i værdi, og uanset om det at efterkomme den bindende miljølovgivning udgjorde en selvpåført skade for EF-erhvervsgrenen.

- ¹¹⁴ Rådet har, støttet af intervenienterne, for det første repliceret, at sagsøgerne har overdrevet investeringernes omfang og indvirkning på rentabiliteten. Samtlige investeringer foretaget i undersøgelsesperioden kan ikke sammenlignes med samtlige opgjorte tab i denne periode. Eftersom det drejer sig om investeringer i opgradering af produktionsudstyret, som blev afskrevet over en årrække, kan kun en mindre del af de i 2005 og i undersøgelsesperioden foretagne investeringer ifølge Rådet have haft en indvirkning på fortjenesten. For det andet kan investeringerne ikke anses for at udgøre en »selvpåført« skade, da de blev foretaget for at efterkomme en bindende miljølovgivning. For det tredje blev der taget hensyn til indvirkningen af disse investeringer på skadesfaktorerne i 99., 100. og 109. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 82. betragtning til den anfægtede forordning. For det fjerde har sagsøgerne ikke godtgjort, at det beroede på et åbenbart urigtigt skøn, da institutionerne konkluderede, at de omhandlede investeringer ikke udgjorde en »selvpåført« skade.

— Rettens bemærkninger

- ¹¹⁵ Sagsøgerne har i det væsentlige hævdet, at institutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7, eftersom sidstnævnte undlod at tage hensyn til virkningen

af de betydelige investeringer, som EF-erhvervsgrenen foretog i 2005 og i undersøgelsesperioden, og som i undersøgelsesperioden udgjorde mere end en tredjedel af EF-erhvervsgrenens samlede tab.

¹¹⁶ Hertil bemærkes, i lighed med det af sagsøgerne anførte, at det fremgår af 99. betragtning til forordningen om midlertidig told, at der i 2005 og i undersøgelsesperioden blev foretaget betydelige investeringer. Disse investeringer indgår imidlertid ikke i nogen undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, foretaget af Kommissionen i forordningen om midlertidig told eller af Rådet i den anfægtede forordning. I modsætning til det af Rådet anførte, indeholder disse forordninger således ingen behandling af spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte investeringer udgør en »selvpåført« skade eller ej. I betragtning af de beløb, som de nævnte investeringer andrager, nemlig næsten 10 mio. EUR i 2005 og næsten 6 mio. EUR i undersøgelsesperioden, kan de dog godt have bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Det må derfor konstateres, at institutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7, ved at have undladt at udskille og adskille de nævnte investeringers virkninger fra dumpingimportens virkninger.

¹¹⁷ Rådets argumenter ændrer ikke ved denne konklusion. For det første kan institutionerne ikke, i modsætning til det af sidstnævnte hævdede, undlade at opfylde forpligtelsen til at foretage en undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, fordi investeringerne blev foretaget for at efterkomme en bindende miljølovgivning. Det har ikke den store betydning, om skaden betegnes som en »selvpåført« skade eller ej, eftersom investeringerne kan have påvirket EF-erhvervsgrenen, og grundforordningens artikel 3, stk. 7, forbyder institutionerne at tilskrive dumpingimporten en skade, som ikke skal tilskrives den.

- 118 For det andet har Rådet ret i, at samtlige investeringer foretaget i undersøgelsesperioden ikke kan sammenlignes med samtlige opgjorte tab i denne periode. Ikke desto mindre har institutionerne dog undladt på korrekt og behørig vis at foretage en undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, angående disse investeringer.
- 119 Selv om Rådet har tilsidesat bestemmelsen om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, i grundforordningens artikel 3, stk. 7, kan en sådan tilsidesættelse kun begrunde annullation af den anfægtede forordning, hvis den kan rejse tvivl om forordningens lovlighed og ugyldiggøre institutionernes undersøgelse af årsagsforbindelsen som helhed (jf. i denne retning Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 167). Sagsøgerne har imidlertid ikke fremført noget argument herom.
- 120 Det er Rettens vurdering, at denne tilsidesættelse ikke påvirker den anfægtede forordnings lovlighed. Som anført af Rådet er de omhandlede investeringer nemlig foretaget for at opgradere produktionsudstyret, som afskrives over en årrække, hvorfor kun en mindre del af investeringerne har haft indvirkning på rentabiliteten i 2005 og i undersøgelsesperioden. Rådet har i denne henseende som svar på et skriftligt spørgsmål, der blev stillet det via en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, på grundlag af taloplysninger og eksakte forklaringer præciseret, at investeringerne foretaget i 2005 var årsag til højst 4,7 % af den i 2005 observerede nedgang i EF-erhvervsgrenens rentabilitet. Følgelig kan de nævnte investeringer ikke anses for at have bidraget væsentligt til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt i 2005 og i undersøgelsesperioden.
- 121 Heraf følger, at den konstaterede tilsidesættelse ikke kan rejse tvivl om den anfægtede forordningens lovlighed, og at nærværende klagepunkt må forkastes ligesom det første anbringendes tredje led i dets helhed.

c) Det første anbringendes fjerde led om indvirkningen af stigningen i omkostningerne til råmaterialer

Parternes argumenter

- 122 Sagsøgerne har hævdet, at institutionerne ikke på en hensigtsmæssig måde tog hensyn til indvirkningen af stigningen i omkostningerne til råmaterialer på den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, og at de derved foretog åbenbart urigtige skøn.
- 123 For det første har Rådet foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved i 99. betragtning til den anfægtede forordning at anføre, at de observerede omkostningsforøgelser i ferrolegeringsindustrien var opstået på verdensplan og derved havde påvirket industrien på verdensplan i samme grad. Selv om produktionsomkostninger kan stige på verdensplan, har de efter sagsøgernes opfattelse ikke samme indvirkning overalt i verden.
- 124 Rådet har nemlig først og fremmest ikke taget hensyn til, at producenterne i Fællesskabet grundlæggende havde højere produktionsomkostninger end producenterne i resten af verden. Selv når alle producenter oplever en lignende stigning i produktionsomkostningerne, lider de producenter, som har højere basisproduktionsomkostninger, efter sagsøgernes opfattelse en større skade og dette hurtigere end de andre. Heraf følger i modsætning til det af Rådet anførte i den anfægtede forordning, at en producent i et tredjeland efter sagsøgernes opfattelse ikke nødvendigvis vil være tvunget til at hæve sine priser lige så meget som en producent i Fællesskabet, som oplever samme omkostningsforøgelse, eftersom producenten i et tredjeland i udgangspunktet opnår en større fortjeneste af en given salgspris.

- 125 Institutionerne var imidlertid i besiddelse af oplysninger, som viste, at producenterne i Fællesskabet havde højere strukturomkostninger til fremstillingen af ferrosilicium end de producenter i tredjelandene, som antidumpingproceduren er rettet mod. Sagsøgerne har anmodet Retten om at påbyde, at disse oplysninger fremlægges. Desuden har sagsøgerne under den administrative procedure fremlagt oplysninger med henblik på at godtgøre, at priserne på ferrosilicium i Fællesskabet i 2005 og i undersøgelsesperioden var de højeste i verden, og at EF-erhvervsgrenen havde produktionsomkostninger, der var højere end disse priser. Endelig har sagsøgerne anført, at i 2005 og i undersøgelsesperioden, hvor EF-erhvervsgrenen oplevede en ekstraordinær omkostningsforøgelse, faldt priserne på samtlige markeder i verden, fordi forbruget faldt. Til trods for, at EF-erhvervsgrenen havde de højeste priser i verden, led den tab i 2005 og i undersøgelsesperioden på grund af stigningen i dens produktionsomkostninger.
- 126 Dernæst har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ikke har taget hensyn til den omstændighed, at stigningen i udgifterne til input påvirkede producenterne i Fællesskabet mere end de producenter i tredjelandene, som er omfattet af antidumpingundersøgelsen, selv om priserne på samtlige markeder i praksis svarede til hinanden på makroøkonomisk plan, når der tages hensyn til forskellene på mikroøkonomisk plan. Dels er størsteparten af producenterne i de nævnte lande nemlig vertikalt integrerede, hvilket beskytter dem mod verdensmarkedernes svingende priser, og ingen producent i Fællesskabet er vertikalt integreret på sammenlignelig vis. Dels kan producenterne i Fællesskabet ikke drage nytte af de samme fordele ved stordrift som de producenter i tredjelandene, der er omfattet af antidumpingundersøgelsen. F.eks. har en af de kinesiske producenter af ferrosilicium, Erdos Xijin Kuangye Co., Ltd, en produktionskapacitet, der er næsten to gange større end kapaciteten for samtlige producenter i Fællesskabet. Produktionsomkostningerne pr. produktionsanlæg er generelt lavere i tredjelande.
- 127 For det andet har institutionerne foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved i 132. betragtning til forordningen om midlertidig told — som svar på argumentet om, at

stigningen i produktionsomkostningerne skulle være årsag til skade — at anføre, at energipriserne var steget i hele verden og i nogle tilfælde mere end i Europa. Kravet om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, iagttages nemlig ikke ved blot at sammenligne elektricitetspriserne i hele verden eller i landene omfattet af antidumpingundersøgelsen med priserne i Europa. Efter sagsøgernes opfattelse skulle institutionerne have fundet frem til, hvilken indvirkning stigningen i elektricitetspriserne havde på EF-erhvervsgrenen, og have sondret mellem denne og dumpingimportens indvirkning. Institutionerne skulle nærmere bestemt for det første hverken have taget hensyn til Eurostats oplysninger eller deres egne undersøgelser vedrørende elektricitetsmarkedet i Fællesskabet, som alle viste, at energipriserne var steget væsentligt i de medlemsstater, hvor producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet var etableret. Da elektricitetspriserne er meget svingende i Unionen, skulle institutionerne for det andet have sammenlignet de reelle tal for henholdsvis producenterne i Fællesskabet og producenterne i de lande, der var omfattet af antidumpingundersøgelsen. For det tredje er elektricitetspriserne på verdensplan uden betydning, idet det kun er relevant at sammenligne energiprisernes stigning i de lande, hvor ferrosilicium fremstilles, med EF-erhvervsgrenens priser. For det fjerde mener sagsøgerne, at selv om energipriserne i tredjelandene kan være steget, forblev de ikke desto mindre lavere end EF-erhvervsgrenens priser, hvilket gjorde det muligt for producenterne af ferrosilicium i tredjelandene fortsat at opnå fortjeneste, mens EF-erhvervsgrenen led tab.

128 For det tredje har Rådet begået en åbenbar fejl i 92. betragtning til den anfægtede forordning ved fortolkningen af et arbejdsdokument fra en af Kommissionens tjenestegrene, som har titlen »Analysis of economic indicators of the EU metals industry: the impact of raw materials and energy supply on competitiveness« (Analyse af de økonomiske faktorer i EU's metalindustri: indvirkningen af forsyningen af råmaterialer og af energiforsyningen på konkurrencen, herefter »Kommissionens arbejdsdokument«), og som Rådet baserede sig på, da det forkastede argumentet om, at EF-erhvervsgrenen led under manglende konkurrence på grund af dens omkostningsstruktur. Dette dokument angiver imidlertid efter sagsøgernes opfattelse klart, at metalindustrien i

Fællesskabet i stigende grad ligger under for pres fra konkurrenter, som har en anderledes struktur for deres produktionsomkostninger. I dokumentet nævnes særligt, at EF-producenternes salg af de ferrolegeringer, hvis fremstilling er den mest energi-krævende, dvs. siliciummetal og ferrosilicium, er sårbart, fordi de ikke er konkurrencedygtige, hvad omkostningerne angår.

129 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

130 Dette led af det første anbringende vedrører den måde, hvorpå institutionerne har undersøgt indvirkningen af stigningen i omkostningerne til råmaterialer på den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Sagsøgerne har nærmere bestemt gjort gældende, at der er foretaget tre åbenbart urigtige skøn. Sidstnævnte berører efter deres opfattelse 92. og 99. betragtning til den anfægtede forordning og 132. betragtning til forordningen om midlertidig told.

131 For det første bemærkes, at 99. betragtning til den anfægtede forordning har følgende ordlyd:

»For så vidt angår omkostningsforøgelser hævdede EF-erhvervsgrenen, at omkostningsforøgelser i ferrolegeringsindustrien normalt opstår på verdensplan og derved påvirker industrien på verdensplan i samme grad. En analyse af prisudviklingen i større udgiftsposter i den betragtede periode viser, at omkostningerne er vokset (elektricitet, kvartsit og elektrodepasta). Undersøgelsen viste imidlertid, at selv om der

delvis blev kompenseret for disse prisstigninger ved stigninger i salgspriserne, tillod tilstedeværelsen af lavprisdumpingimport ikke EF-erhvervsgruppen at overvælde hele virkningen af sine omkostningsforøgelser i sine salgspriser.«

- 132 Sagsøgerne har hævdet, at Rådet foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at anføre, at de observerede omkostningsforøgelser i ferrolegeringsindustrien var opstået på verdensplan og derved havde påvirket industrien på verdensplan i samme grad.
- 133 Hertil bemærkes, at Rådet i modsætning til det af sagsøgerne hævdede på ingen måde i 99. betragtning til den anfægtede forordning har anført, at de observerede omkostningsforøgelser i ferrolegeringsindustrien var opstået på verdensplan og derved havde påvirket industrien på verdensplan i samme grad. Det fremgår klart af denne betragtningens ordlyd, at Rådet nøjedes med at gengive denne anførelse, sådan som den var blevet formuleret af EF-erhvervsgruppen.
- 134 Hertil kommer, at Rådet på ingen måde anvendte denne anførelse fra EF-erhvervsgruppen som begrundelse for sin allerede i 133. betragtning til forordningen om midlertidig told formulerede konklusion, hvorefter stigningen i produktionsomkostningerne ikke havde brudt årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og skaden. Således noterede Rådet sig i 99. betragtning til den anfægtede forordning stigningen i visse produktionsomkostninger, men det konkluderede, at prisstigninger kun delvist havde kunnet kompenseret for denne stigning på grund af tilstedeværelsen af dumpingimporten. Med andre ord er det Rådets opfattelse, at selv om produktionsomkostningerne var steget, skyldtes den skade, som EF-erhvervsgruppen har lidt, ikke denne stigning, men den omstændighed, at det på grund af tilstedeværelsen af den omtvistede import ikke var muligt fuldt ud at overvælde stigningen på salgspriserne.

- 135 Sagsøgerne har imidlertid ikke fremført noget argument, der kan godtgøre, at Rådet derved foretog et åbenbart urigtigt skøn, eftersom de nøjes med at forsøge at godtgøre, at det var forkert at anføre, at omkostningsstigningerne havde samme indvirkning på verdensplan. Følgelig må sagsøgernes argument vedrørende 99. betragtning til den anfægtede forordning forkastes, uden at det er nødvendigt at påbyde nogen fremlæggelse af dokumenter.
- 136 For det andet bemærkes med hensyn til argumentet vedrørende 132. betragtning til forordningen om midlertidig told, at Kommissionen i denne betragtning konstaterede på den ene side, at elektricitetsomkostningerne udgjorde en stor del af omkostningerne ved produktionen af den pågældende vare, og på den anden side, at undersøgelsen havde vist, at energipriserne steg på verdensplan, herunder i de pågældende lande — i nogle tilfælde mere end i Unionen. I 133. betragtning til forordningen om midlertidig told vurderede Kommissionen, at energiaspektet således ikke kunne bryde årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den væsentlige skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt.
- 137 Sagsøgerne har bestridt disse betragtninger med den begrundelse, at Kommissionen ikke iagttog bestemmelsen om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadefaktorer end dumpingimporten, som fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 7, ved blot i generelle, ubegrundede vendinger at anføre, at energipriserne steg på verdensplan — i nogle tilfælde mere end i Unionen. De to grunde, som sagsøgerne har anført til støtte herfor, er imidlertid ikke overbevisende.
- 138 Dels har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen skulle have analyseret Eurostats oplysninger eller deres egne undersøgelser vedrørende elektricitetsmarkedet, som ifølge dem viste, at energipriserne var steget væsentligt i de medlemsstater, hvor producenterne i Fællesskabet var etableret. Sagsøgerne har imidlertid ikke fremlagt noget bevismateriale til støtte herfor.

- 139 Dels har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen skulle have sammenlignet taloplysningerne vedrørende producenterne i Fællesskabet med oplysningerne om de eksporterende producenter omhandlet af undersøgelsesproceduren. Sagsøgerne har imidlertid ikke fremlagt noget bevismateriale, der kunne godtgøre, at en sådan sammenligning af tal ville have vist, at energipriserne i Fællesskabet var steget i et sådant omfang, at de var årsag til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Derfor må sagsøgernes argument vedrørende 132. betragtning til forordningen om midlertidig told forkastes.
- 140 For det tredje bemærkes med hensyn til argumentet vedrørende 92. betragtning til den anfægtede forordning, at Rådet deri behandlede spørgsmålet om konkurrencen i EF-erhvervsgrenen og om Kommissionens arbejdsdokument, som ifølge sagsøgerne beviste, at der ikke var konkurrence i EF-erhvervsgrenen på grund af dens høje omkostninger. Rådet vurderede i nævnte betragtning, at Kommissionen i dette dokument ikke drog nogen konklusion om eventuelt manglende konkurrence i den europæiske ferrolegeringsindustri. Tværtimod anføres det ifølge Rådet i dette arbejdsdokument, at producenterne af ferrolegeringer oplever en stigende import fra tredjelande såsom Kina, Rusland, Ukraine, Brasilien og Kasakhstan, hvilket på lang sigt kan true den europæiske ferrolegeringsindustri's levedygtighed, hvis der ikke hurtigt skabes lige konkurrencevilkår i forhold til konkurrenterne i tredjelande.
- 141 Sagsøgerne mener, at Rådet har anlagt en urigtig opfattelse af dette arbejdsdokument. Særligt mener de, at Kommissionen deri bl.a. anførte, at salget i Fællesskabet af ferrosilicium var sårbart på grund af manglende konkurrencedygtighed hvad omkostningerne angår.
- 142 Hertil bemærkes i lighed med det af sagsøgerne anførte, at Kommissionens arbejdsdokument angiver, at metalindustrien i Fællesskabet i stigende grad ligger under for pres fra konkurrenter, som har en anderledes struktur for deres produktionsomkostninger, og som nyder fordel af billigere råmaterialer og/eller energi.

143 Retten deler dog ikke sagsøgenes opfattelse af, at producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet er sårbare på grund af deres omkostningsstruktur. Sagsøgerne har således henvist til en passus i arbejdsdokumentet, hvorefter »producenterne i Fællesskabet af ferrolegeringer, særligt af siliciummetal og ferrosilicium, oplever en stigende import fra tredjelande såsom Kina, Rusland, Ukraine, Brasilien og Kasakhstan«, idet det præciseres, at »hvis der ikke hurtigt skabes lige konkurrencevilkår i forhold til konkurrenterne i tredjelande, kan det på lang sigt true den europæiske ferrolegeringsindustri levedygtighed«. Det fremgår imidlertid hverken af passusenes ordlyd eller af den sammenhæng, de indgår i, at salget i Fællesskabet af ferrosilicium er sårbart på grund af EF-producenternes manglende konkurrencedygtighed hvad omkostningerne angår. Dels ville det være fornuftstridigt at fortolke henvisningen til indførelsen af lige vilkår i forhold til konkurrenterne i tredjelande som udtryk for, at producenterne i Fællesskabet er sårbare på grund af deres omkostningsstruktur. Det giver meget mere mening at antage, at Kommissionen ville henvise til de usædvanligt lave priser, som de eksporterende producenter i tredjelandene anvendte. Dels nævnte Kommissionen i slutningen af det afsnit, der indeholder ovenstående henvisning, antidumpingforanstaltningerne vedrørende ferromolybden, hvilket indikerer, at Kommissionen, da den nævnte indførelsen af lige vilkår i forhold til konkurrenterne i tredjelande, henviste til en eventuel vedtagelse af antidumpingforanstaltninger.

144 Følgelig kan ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter godtgøre, at Rådet anlagde en urigtig opfattelse af Kommissionens arbejdsdokument i 92. betragtning til den anfægtede forordning og foretog et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til indvirkningen af strukturen af EF-erhvervsgrenens produktionsomkostninger på den skade, som sidstnævnte har lidt.

145 Henset til de foregående betragtninger som helhed må det første anbringendes fjerde led forkastes som ugrundet.

d) Det første anbringendes femte led om virkningen af den faldende efterspørgsel i 2005

Parternes argumenter

- ¹⁴⁶ Sagsøgerne har anført, at 81. betragtning til forordningen om midlertidig told beror på et åbenbart urigtigt skøn, idet det deri er fastsat, at forbruget i Fællesskabet af ferrosilicium forblev temmelig stabilt i den betragtede periode med undtagelse af 2003 og 2004, hvor det steg med 6 % som følge af usædvanligt høj efterspørgsel fra stålindustrien. Derved foretog Rådet et åbenbart urigtigt skøn af virkningen af efterspørgslens udvikling og tilskrev med urette og i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 7, prisfaldet den omtvistede import.
- ¹⁴⁷ Ifølge sagsøgerne forblev forbruget i Fællesskabet nemlig ikke stabilt i den betragtede periode. Således har sagsøgerne hævdet, at forbruget i Fællesskabet mellem 2004 og 2005 faldt med 4,4 %. Dette fald i efterspørgslen afspejlede en stagnation og derpå en voldsom nedgang i efterspørgslen, som havde en betydelig negativ indvirkning på priserne i Fællesskabet. I denne forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at på et gennemsnitligt og konkurrencepræget marked, som markedet for ferrosilicium, bestemmes priserne først og fremmest af udsving i udbud og efterspørgsel på verdensplan og i et vist omfang af produktionsomkostningerne. Priserne stiger i perioder med stigende efterspørgsel og/eller begrænset udbud, hvorimod priserne falder i perioder med faldende efterspørgsel og/eller stigende udbud, hvilket Retten udtrykkeligt anerkendte i dommen i sagen Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, nævnt i præmis 27 ovenfor, vedrørende en anden ferrolegering, nemlig siliciummetal. Således faldt priserne på ferrosilicium i Fællesskabet, mens produktionsomkostningerne for

producenterne i Fællesskabet oversteg markedspriserne, hvilket indebar betydelige tab for EF-erhvervsgrenen.

148 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

149 Med dette led af det første anbringende har sagsøgerne i det væsentlig anfægtet institutionernes vurdering af, hvilken indvirkning efterspørgslens udvikling har haft i den betragtede periode. Navnlig er de af den opfattelse, at 81. betragtning til forordningen om midlertidig told beror på et åbenbart urigtigt skøn.

150 Der henvises til, at 81. betragtning til forordningen om midlertidig told indeholder en oversigt med taloplysninger om forbruget i Fællesskabet i den betragtede periode og følgende kommentar fra Kommissionen: »Forbruget i Fællesskabet af ferrosilicium forblev temmelig stabilt i den betragtede periode med undtagelse af 2003 og 2004, hvor det steg med 6% som følge af usædvanligt høj efterspørgsel fra stålindustrien.« Endvidere bemærkes, at Kommissionen i 124. betragtning til forordningen om midlertidig told i forbindelse med undersøgelsen af, hvad der må tilskrives andre skadefaktorer end dumpingimporten, anførte:

»[...] [Det åbenbare forbrug af ferrosilicium på markedet i Fællesskabet [var] med undtagelse af 2004 ganske stabilt i den betragtede periode. Den væsentlige skade, som er forvoldt EF-erhvervsgrenen, kan derfor ikke tilskrives faldende efterspørgsel på markedet i Fællesskabet.«

- 151 Sagsøgerne anser det anførte for at være forkert, idet forbruget i Fællesskabet ikke forblev stabilt i den betragtede periode, men faldt med 4,4% mellem 2004 og 2005.
- 152 Hertil bemærkes først, ligesom Rådet har gjort, at sagsøgerne ikke bestrider rigtigheden af taloplysningerne i 81. betragtning til forordningen om midlertidig told. Som anført af Rådet, vedrører uenigheden mellem parterne alene fortolkningen af disse oplysninger.
- 153 Dernæst konstateres, at sagsøgerne har fordrejet det af Kommissionen anførte i 81. betragtning til forordningen om midlertidig told. I modsætning til det af sagsøgerne hævdede nøjedes Kommissionen således ikke med at anføre, at forbruget i Fællesskabet forblev stabilt, men anførte også, at det steg mellem 2003 og 2004 som følge af stigende efterspørgsel fra stålindustrien. Det fremgår desuden af 124. betragtning til forordningen om midlertidig told, at den i forbindelse med undersøgelsen af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, tog forbrugets udsving i 2004 i betragtning, men på trods heraf vurderede, at forbruget måtte anses for overordnet set at have været stabilt, hvorfor den væsentlige skade, som er forvoldt EF-erhvervsgrønen, ikke kunne tilskrives faldende efterspørgsel i Fællesskabet. Derfor må Kommissionen anses for at have opfyldt sin forpligtelse i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7, til at udskille og adskille den skade, der specifikt er forvoldt af den faldende efterspørgsel eller ændringer i forbruget.
- 154 Endelig bemærkes, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan påvise, at Kommissionens konklusion i 124. betragtning til forordningen om midlertidig told beror på et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgerne nøjes nemlig med at forfægte deres fortolkning af tallene i 81. betragtning til forordningen om midlertidig told, men forklarer på igen måde, hvorledes den af institutionerne anlagte fortolkning af tallene beror på et åbenbart urigtigt skøn. I denne forbindelse bemærkes, at det er plausibelt,

som sagsøgerne har anført, at den nedgang på 4,4%, der konstateredes i forbruget i Fællesskabet mellem 2004 og 2005, havde en negativ indvirkning på priserne i Fællesskabet. Det er ikke desto mindre også plausibelt at fortolke tallene i 81. betragtning til forordningen om midlertidig told, som institutionerne har gjort det, dvs. som udtryk for en relativt stabil efterspørgsel set over hele undersøgelsesperioden, hvorved udsvingene i 2004 og 2005 kan ses som udslag af en usædvanligt høj efterspørgsel fra stålindustrien i 2004 efterfulgt af en tilbagevende til det normale niveau i 2005. Ud fra denne sidstnævnte antagelse er det berettiget at anse den skade, som er forvoldt EF-erhvervsgrenen, sådan som den fremgår af oplysningerne om hele den betragtede periode, for ikke at kunne tilskrives udsvingene i forbruget i 2004 og 2005. Under disse omstændigheder må sagsøgerne anses for ikke at have påvist, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn.

155 Følgelig må det første anbringendes femte led forkastes som ugrundet.

e) Det første anbringendes sjette led om virkningen af importen fra andre tredjelande

Parternes argumenter

156 Sagsøgerne har anført, at institutionerne har tilsidesat bestemmelsen om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, eftersom de ikke på hensigtsmæssig vis har taget hensyn til virkningen af importen fra andre tredjelande end dem, der er omfattet af undersøgelsesproceduren (herefter »andre tredjelande«). Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen nøjedes med at anføre i forordningen om midlertidig told, som er bekræftet ved den anfægtede forordning,

at virkningen af importen fra andre tredjelande ikke kunne anses for at være væsentlig, henset til dumpingimportens omfang og priser, hvilket ikke er tilstrækkeligt til at iagttage princippet om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten.

157 Selv om institutionerne i 116., 118. og 120. betragtning til forordningen om midlertidig told havde fastlagt visse virkninger af importen fra andre tredjelande, har de nemlig ifølge sagsøgerne ikke isoleret disse med henblik på at fastslå de rette årsager til skaden. For det første har Kommissionen i 116. betragtning til forordningen om midlertidig told anført, at importen fra andre tredjelande fandt sted til priser, som var mellem 2,3 % og 5,7 % lavere end EF-erhvervsgrenens. Indførelsen ved forordning nr. 1420/2007 af en antidumpingtold blev imidlertid begrundet i en tilsvarende underbudsmargen. For det andet anførte Kommissionen i 118.-120. betragtning til forordningen om midlertidig told, som nærmere bestemt omhandler importen fra Island og Venezuela, at denne import havde haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation. Institutionerne havde imidlertid pligt til at tage de kumulerede skadesvirkninger af den samlede import fra tredjelande i betragtning såvel som alle andre kendte skadesfaktorer og til ikke at tilskrive dumpingimporten disse virkninger.

158 I replikken har sagsøgerne tilføjet, at Rådet undlod at tage hensyn til, at dumpingimportens stigende omfang for en stor dels vedkommende skyldtes det »tomrum«, der var opstået på markedet, efter at visse producenter i tredjelande havde trukket sig tilbage i løbet af undersøgelsesperioden.

159 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 160 Med dette led af det første anbringende har sagsøgerne i det væsentlige bestridt institutionernes vurdering af indvirkningen af importen fra andre tredjelande på den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. De er nærmere bestemt af den opfattelse, at 116., 118. og 120. betragtning til forordningen om midlertidig told beror på et åbenbart urigtigt skøn, idet Kommissionen deri fastlagde visse virkninger af denne import, men uden at behandle dem særskilt på korrekt vis.
- 161 Opmærksomheden henledes på, at Kommissionen i 116. betragtning til forordningen om midlertidig told drog den konklusion for den samlede import fra andre tredjelande, at dens omfang var faldet med ca. 45 % i den betragtede periode, samtidig med at dens markedsandel var faldet fra 54,8 % til 30 %, og priserne for denne import var faldet med 7 % i samme periode, samt at gennemsnitsprisen for denne import var højere end for dumpingimporten i den betragtede periode og mellem 2,3 % og 5,7 % lavere end den af EF-erhvervsgrenen anvendte gennemsnitspris i samme periode. I 117.-120. betragtning til samme forordning undersøgte Kommissionen, hvilken indvirkning importen fra henholdsvis Norge, Island, Brasilien og Venezuela havde haft på skaden. Den konkluderede, at hverken importen fra Brasilien eller importen fra Norge havde bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Derimod konkluderede den, at importen fra Island og Venezuela kunne have haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation, men at denne indvirkning dog ikke kunne anses for at være væsentlig, henset til dumpingimportens omfang og priser. I 121. betragtning til forordningen om midlertidig told udledte Kommissionen af det anførte i 116.-120. betragtning til samme forordning, at importen fra andre tredjelande ikke havde bidraget væsentligt til den skade, der er forvoldt EF-erhvervsgrenen.
- 162 De af sagsøgerne fremførte argumenter kan ikke påvise, at dette ræsonnement beror på et åbenbart urigtigt skøn.

- 163 For det første konstateres med hensyn til sagsøgernes argument vedrørende 116. betragtning til forordningen om midlertidig told, at de nøjes med at anføre, at indførelsen ved forordning nr. 1420/2007 af en antidumpingtold blev begrundet i en underbudsmargen, som var mellem 2,3 % og 5,7 %, hvilket skulle påvise, at Kommissionen ikke kunne nå frem til, at importen fra andre tredjelande ikke havde bidraget til skaden.
- 164 Hertil bemærkes først, som anført i præmis 90 ovenfor, dels at det tilkommer institutionerne inden for rammerne af udøvelsen af deres skønsbeføjelser at undersøge, om EF-erhvervsgrenen har lidt skade, og om denne skade kan tilskrives dumpingimporten, eller om andre kendte faktorer har bidraget til skaden, dels at dette skøn skal udøves konkret og under hensyn til alle relevante omstændigheder. Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at den underbudsmargen, på grundlag af hvilken antidumpingforanstaltningerne blev indført i forordning nr. 1420/2007, var på 4,5 %. Rådet henviste ikke til det af sagsøgerne gengivne interval i denne forordning. Hertil kommer, hvilket er mere væsentligt, at Rådets konklusion i forordning nr. 1420/2007 om nødvendigheden af at indføre disse foranstaltninger byggede på flere andre betragtninger. Derfor kan der ikke udledes noget af den omstændighed, at Rådet i forordning nr. 1420/2007 på den ene side beregnede en underbudsmargen på 4,5 % og på den anden side indførte antidumpingforanstaltninger.
- 165 Dernæst bemærkes, i lighed med det af Rådet anførte, at Kommissionen ikke i 116. betragtning til forordningen om midlertidig told henviste til underbudsmargenen forbundet med importen fra andre tredjelande, men nævnte, at denne import fandt sted til priser, der var lavere end EF-erhvervsgrenens priser i den betragtede periode. Det er imidlertid allerede anført i præmis 65 ovenfor, at prisunderbud er et juridisk begreb, som grundforordningens artikel 3, stk. 3, sigter til, hvorefter institutionerne sammenligner priserne i Fællesskabet med de justerede importpriser for at nå frem

til en underbudsmargen udtrykt i form af en procentsats. Der kan derfor ikke drages nogen parallel mellem en underbudsmargen og en simpel prissammenligning.

¹⁶⁶ Endelig bemærkes, at Kommissionens konstatering vedrørende prisniveauet kun udgør en del af et større ræsonnement, som er fremført i 116. betragtning til forordningen om midlertidig told. Selv om prisniveauet for importen fra andre tredjelande i forhold til priserne i Fællesskabet kan ses som et moment, der synes at påvise, at denne import medvirkede til den skade, som er forvoldt EF-erhvervsgrenen, kan der ikke af den grund ses bort fra de andre momenter i Kommissionens ræsonnement, som fik den til at udelukke en sådan medvirken. Således konstaterede Kommissionen, at denne imports markedsandele var faldet i den betragtede periode, at priserne for denne import var steget i samme periode og hele tiden havde ligget højere end dumpingimportens priser. Heraf følger, som anført af Rådet, at det — under forudsætning af, at forbruget ikke var steget — er umuligt, at den samlede import fra andre tredjelande — i modsætning til dumpingimporten — kunne tage markedsandele fra EF-erhvervsgrenen.

¹⁶⁷ Det følger heraf, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan påvise, at 116. betragtning til forordningen om midlertidig told beror på et åbenbart urigtigt skøn.

¹⁶⁸ For det andet bemærkes med hensyn til argumentet om 118. og 120. betragtning til forordningen om midlertidig told, at sagsøgerne ikke har bestridt Kommissionens konklusion, hvorefter importen fra Island og Venezuela kan have haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation, men at denne indvirkning dog ikke kan anses for at være væsentlig, henset til dumpingimportens omfang og priser. De har blot anført, at institutionerne skulle have analyseret de kumulerede virkninger af importen fra andre tredjelande og foretaget en samlet undersøgelse af alle andre kendte skadesfaktorer.

169 Først bemærkes angående analysen af de kumulerede virkninger af importen fra andre tredjelande, at Kommissionen — i modsætning til det af sagsøgerne hævdede — har foretaget en sådan analyse. Denne analyse udgør den første af tre faser i undersøgelsen af virkningen af importen fra andre tredjelande. Således redegjorde Kommissionen først i 116. betragtning til forordningen om midlertidig told for udviklingen i de økonomiske faktorer vedrørende den samlede import fra andre tredjelande. Som nævnt i præmis 166 ovenfor, kan den samlede import fra andre tredjelande i betragtning af denne udvikling ikke anses for at have kunnet tage markedsandele fra EF-erhvervsgrenen. Dernæst undersøgte Kommissionen i 117.-120. betragtning til forordningen om midlertidig told, om de konkrete virkninger af importen fra henholdsvis Norge, Island, Brasilien og Venezuela kunne have forårsaget skaden. Som anført i præmis 161 ovenfor, konkluderede Kommissionen, at importen fra Island og Venezuela isoleret set kunne have haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation, men at denne indvirkning dog ikke kunne anses for at være væsentlig henset til dumpingimportens omfang og priser. Endelig drog Kommissionen konklusionerne på de to første faser af sit ræsonnement og konstaterede som en logisk følge heraf i 121. betragtning til forordningen om midlertidig told, at importen fra andre tredjelande ikke havde bidraget til skaden.

170 Herudover bemærkes angående den samlede undersøgelse af alle de andre kendte skadesfaktorer, at det som allerede anført i præmis 47 ovenfor er nødvendigt at afslutte behandlingen af sagsøgernes klagepunkter om undersøgelse af de andre kendte skadesfaktorer hver for sig, før det kan afgøres, om en sådan samlet undersøgelse var påkrævet. Dette spørgsmål behandles i præmis 204-215 nedenfor.

171 Følgelig kan ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter påvise, at 118. og 120. betragtning til forordningen om midlertidig told beror på et åbenbart urigtigt skøn.

- 172 For det tredje konstateres med hensyn til det argument om, at der opstod et »tomrum« på markedet efter, at visse producenter i andre tredjelande havde trukket sig tilbage, som først blev fremført i replikken, at det ikke sigter til at godtgøre, at institutionerne har fejlvurderet den skade, der er forårsaget af importen fra andre tredjelande, men at godtgøre, at dumpingimporten ikke har forvoldt EF-erhvervsgrenen skade, fordi den trådte i stedet for importen fra andre tredjelande. Følgelig har argumentet ikke nogen klar forbindelse til det oprindeligt anførte anbringende i stævningen og udgør derfor ikke nogen uddybning deraf. Heraf følger, at nævnte argument, i det omfang det ikke bygger på retlige eller faktiske omstændigheder, som kom frem under retsforhandlingerne, må det anses for at udgøre et nyt anbringende i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2 (jf. i denne retning Rettens dom af 5.2.1997, sag T-211/95, Sml. II, s. 57, præmis 43-45). Det skal derfor afvises.
- 173 Henset til det foregående må det første anbringendes sjette led delvist forkastes og delvist afvises.

f) Det første anbringendes syvende led om manglende konkurrence mellem producenterne i Fællesskabet, før skadevoldende dumping fandt sted

Parternes argumenter

- 174 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat bestemmelsen om undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadefaktorer end dumpingimporten, som fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 7,

eftersom det i 93. og 94. betragtning til den anfægtede forordning afviste argumentet om, at størsteparten af producenterne i Fællesskabet var urentable, allerede før skadevoldende dumping fandt sted, med den begrundelse at, EF-erhvervsgrenen som helhed var rentabel i 2004. I den forbindelse har sagsøgerne anført, at tre af de seks producenter i Fællesskabet havde underskud allerede i 2003, og at de alle bortset fra FerroAtlántica havde underskud i løbet af 2004, som var et »exceptionelt indbringende år«. EF-erhvervsgrenens samlede rentabilitet på 3 % i 2004 må derfor fuldt ud tilskrives FerroAtlántica. Hertil kommer, at selv om resultatet for EF-erhvervsgrenen som helhed var bedre i 2004 end i 2003, og erhvervsgrenens priser steg med 10%, forværredes situationen for fem ud af de seks producenter af grunde, der ikke havde med dumpingimporten at gøre. Institutionerne skulle i det mindste have taget hensyn til denne omstændighed, da den havde betydning for forklaringen på udviklingen i den skade, som producenterne i Fællesskabet har lidt, og den viste klart, at der manglede konkurrence i EF-erhvervsgrenen særligt med hensyn til dens omkostningsstruktur. Dette bekræftes af, at EF-erhvervsgrenen omlagde og reducerede produktionen i 2004 til trods for, at forbruget og rentabiliteten af salget af ferrosilicium steg.

- 175 Rådet har, støttet af intervenienterne, nærmere bestemt bemærket, at selv om sagsøgerne har hævdet, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at anføre, at EF-erhvervsgrenen var rentabel i 2003 og 2004, har de ikke bestridt størrelsen af de fortjenstmargener før skat, der er gengivet i 94. betragtning til den anfægtede forordning. Herudover har Rådet anført, at sagsøgernes henvisning til situationen i 2003 og 2004 for de forskellige producenter i Fællesskabet ikke påviser, at der er foretaget et åbenbart urigtigt skøn. For det første skal skaden og årsagsforbindelsen vurderes ved at undersøge den generelle situation for EF-erhvervsgrenen, og ikke situationen for de enkelte producenter i Fællesskabet. For det andet er den omstændighed, at tre producenter i Fællesskabet, som tilsammen repræsenterede 24%-28% af den samlede produktion i Fællesskabet, havde underskud i 2003, ikke ensbetydende med, at EF-erhvervsgrenen led under manglende konkurrence. For det tredje har Rådet bemærket, at 2004 var præget af, at EF-erhvervsgrenen fik formindsket sin markedsandel, at dens salg faldt med 2% i forhold til 2003, at dumpingimporten og dennes

markedsandel øgedes, mens dens pris faldt, hvilket betød, at visse producenter i Fællesskabet allerede led under dumpingimportens negative indvirkning i 2004, selv om EF-erhvervsgrenen samlet set fik større fortjeneste.

Rettens bemærkninger

- ¹⁷⁶ Med dette led af det første anbringende kritiserer sagsøgerne den omstændighed, at Rådet i 93. og 94. betragtning til den anfægtede forordning afviste argumentet om, at EF-erhvervsgrenen allerede var urentabel, før skadevoldende dumping fandt sted.
- ¹⁷⁷ Det bemærkes, at Rådet som svar på dette argument forklarede i 94. betragtning til den anfægtede forordning, at EF-erhvervsgrenen var rentabel i 2003, idet den havde en fortjenstmargen før skat på 2,3 %, der steg til 2,7 % i 2004, og at der var konstateret tab i 2005 og i undersøgelsesperioden, således som det fremgår af 97. betragtning til forordningen om midlertidig told.
- ¹⁷⁸ Mens sagsøgerne ikke, som anført af Rådet, har bestridt de taloplysninger, som er indeholdt i 97. betragtning til forordningen om midlertidig told, og som viser, at EF-erhvervsgrenen samlet set var rentabel i 2003 og 2004, har de derimod foreholdt institutionerne, at de ikke tog hensyn til den konkrete situation i 2003 for tre af de seks producenter i Fællesskabet og i 2004 for fem af de seks producenter i Fællesskabet.

- 179 Hertil bemærkes, at sagsøgenes argumentation bygger på taloplysningerne, som viser, at fem af de seks producenter i Fællesskabet led tab i 2004. Disse taloplysninger har Rådet ikke bestridt. Desuden har sagsøgerne anført, at tre af de seks producenter i Fællesskabet var urentable i 2003. Selv om de ikke har fremført noget bevismateriale til støtte herfor, har Rådet i sine processkrifter bekræftet, at det er tilfældet.
- 180 I denne forbindelse mindes om, som anført i præmis 88 ovenfor, at undersøgelsen af, om der er årsagsforbindelse, i modsætning til det af Rådet anførte, ikke nødvendigvis skal foretages for EF-erhvervsgruppen som helhed på en sådan måde, at der ikke kan tages hensyn til enhver skade, som den enkelte producent måtte være blevet påført af anden grund end dumpingimporten. Skade, der er forvoldt en enkelt producent i Fællesskabet grundet en anden faktor end dumpingimporten, skal tages i betragtning, når denne faktor har bidraget til den skade, som undersøges for EF-erhvervsgruppen som helhed.
- 181 I det omfang de af sagsøgerne fremskaffede oplysninger faktisk viser, at visse producenter var urentable i 2003 og 2004, havde institutionerne pligt til at undersøge indvirkningen af denne omstændighed på den skade, som EF-erhvervsgruppen som helhed har lidt, hvilket de ikke har gjort. Heraf følger, at institutionerne ikke har opfyldt deres forpligtelse til at foretage en undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten, og de har dermed tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7.
- 182 Det er dog, som anført i præmis 119 ovenfor, nødvendigt at påvise, at en sådan tilsidesættelse kan påvirke den anfægtede forordnings gyldighed og ugyldiggøre institutionernes undersøgelse af årsagsforbindelsen som helhed. I denne sag skal sagsøgerne derfor bevise, at den særlige situation for en del af producenterne i Fællesskabet i 2003 og 2004 var årsag til den skade, som hele EF-erhvervsgruppen har lidt, eller medvirkede

til denne skade. De skal ligeledes påvise, at de tab, der er konstateret for fem ud af seks producenter i Fællesskabet, ikke var en følge af dumpingimporten.

¹⁸³ Med henblik på at påvise dette, har sagsøgerne anført, at den manglende rentabilitet hos fem ud af seks producenter i Fællesskabet i 2004 var en følge af, at der ikke var konkurrence mellem sidstnævnte, hvilket bekræftes af de produktionsomlægninger og -reduktioner, som EF-erhvervsgrenen foretog i 2004, til trods for at forbruget og rentabiliteten af salget af ferrosilicium steg. Retten er imidlertid af den opfattelse, at der er en anden mulig fortolkning af oplysningerne vedrørende 2004. Således havde tre producenter i Fællesskabet, som tilsammen repræsenterede 24 %-28 % af den samlede produktion i Fællesskabet, underskud i 2003, og fem producenter led tab i 2004. Det bemærkes imidlertid, i lighed med det af Rådet anførte, at 2004 trods stigningen i forbruget var præget af, at EF-erhvervsgrenen fik formindsket sin markedsandel, at dens salg faldt med 2 % i forhold til 2003, at dumpingimporten og dennes markedsandel øgedes, mens dens pris faldt, hvilket betød, at visse producenter i Fællesskabet allerede led under dumpingimportens negative indvirkning i 2004, selv om EF-erhvervsgrenen samlet set fik større fortjeneste.

¹⁸⁴ Eftersom det tab, som visse producenter led i 2003 og 2004, kan være forårsaget af dumpingimporten, kan den i præmis 181 ovenfor fastslåede tilsidesættelse ikke ugyldiggøre den anfægtede forordning.

¹⁸⁵ Henset til det foregående må det første anbringendes syvende led forkastes.

g) Det første anbringendes ottende led i det omfang det vedrører producenternes individuelle omstændigheder

Parternes argumenter

- ¹⁸⁶ Sagsøgerne har gjort gældende, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7, eftersom de afviste at foretage en undersøgelse af de faktorer, som har forvoldt de enkelte producenter i Fællesskabet skade og samtidigt også har påvirket EF-erhvervsgrænsen som helhed, skønt de nævnte producenter var fåtallige, og deres situation var meget kontrastfyldt.
- ¹⁸⁷ Således har sagsøgerne for det første anført, at Huta Laziska i 2004 omlagde en del af sin produktion af ferrosilicium til produktion af siliciummangan for at øge sin rentabilitet. Som følge heraf faldt selskabets produktion af ferrosilicium og dets salg af ferrosilicium til uafhængige kunder. Under hensyntagen til produktionsnedgangen og de uændrede faste omkostninger steg selskabets produktionsomkostninger pr. ton med ca. 17 % i 2004, og dets tab mere end tredobledes, uden at dette skyldtes importen. Ikke desto mindre steg dets omsætning fra uafhængige kunder. I 2005 begyndte Huta Laziska at reducere sin produktion, som selskabet derefter indstillede i løbet af undersøgelsesperioden efter en tvist med dets elektricitetsudbyder. Som følge heraf faldt selskabets salg, og dets produktionsomkostninger pr. enhed steg væsentligt, hvilket indebar, at dets rentabilitet og markedsandel mindskedes.
- ¹⁸⁸ For det andet har sagsøgerne anført, at OFZ i 2004 omplacerede eller fyrede 47 % af selskabets personale, hvilket betød, at det ikke var i stand til at efterkomme den

stigende efterspørgsel. Desuden omlagde OFZ en del af sin produktion af ferrosilicium til produktion af siliciummangan for at øge sin rentabilitet. Derved faldt selskabets salg til uafhængige kunder med 19 %. Da markedet var i fremgang, lykkedes det ikke desto mindre selskabet at begrænse dets fald i omsætningen til 11 %, og dette til trods for stigningen på 14 % i produktionsomkostningerne, som til dels skyldtes de faste omkostninger kombineret med den reducerede produktion. Endvidere har sagsøgerne bemærket, at OFZ i 2005 foretog en omstrukturering, som gjorde det muligt for selskabet at skære ned på dets produktionsomkostninger og øge dets rentabilitet. For at kunne gøre dette, måtte selskabet midlertidigt nedbringe sit salg og sin markedsandel.

189 For det tredje har sagsøgerne anført, at TDR — Metalurgija d.d. i 2004 øgede selskabets salg til uafhængige kunder med en højere procentdel, end efterspørgslen var steget med, og at det øgede sin produktion og tjente på prisstigninger, idet dets indtjening fra uafhængige kunder øgedes. På grund af en generel stigning på 12 % i produktionsomkostningerne lykkedes det dog ikke selskabet at genvinde sin rentabilitet. Da markedet faldt i 2005, var TDR ikke i stand til at komme på fode igen efter selskabets dårlige resultat i 2004, som var et »exceptionelt indbringende år«.

190 For det fjerde har sagsøgerne anført, at Vargön Alloys i 2004 øgede selskabets salg til uafhængige kunder med en højere procentdel, end efterspørgslen var steget med, og at det øgede sin produktion og tjente på prisstigninger, idet dets indtjening fra uafhængige kunder øgedes. Dets produktionsomkostninger steg imidlertid med 15 %. Sagsøgerne har hævdet, at Vargön Alloys ifølge institutionerne led yderligere tab på 45 %. Selv om institutionerne ikke har forklaret dette nærmere, står det klart, at denne udvikling må tilskrives dette selskabs individuelle problemer og ikke dumpingimporten. Mellem 2004 og 2005 halverede Vargön Alloys sin produktion af ferrosilicium på

grund af stigningen i elektricitetspriserne. Desuden omlagde selskabet i undersøgelsesperioden en del af sin produktion af ferrosilicium med henblik på at øge sin rentabilitet, men det medførte, at selskabets salg af ferrosilicium og markedsandel faldt.

- 191 For det femte har sagsøgerne med hensyn til FerroPem SAS og FerroAtlántica anført, at FerroPems salg af ferrosilicium til uafhængige kunder faldt i 2003 og 2004, men det øgede sin produktion og solgte ud af sit lager, hvilket synes at påvise, at FerroPem øgede sine bundne overførsler. Heraf følger efter sagsøgernes opfattelse, at FerroPems indtjening fra uafhængige kunder faldt. Da produktionsomkostningerne desuden i samme periode var steget med 24 %, er det logisk, at FerroPems rentabilitet mindskedes væsentligt. Som følge af stigningen i elektricitetspriserne standsede FerroAtlántica sin produktion på tidspunkter, hvor forbruget var på sit højeste, hvilket gjorde det muligt for selskabet at opnå større fortjeneste i den afdeling, der havde ansvaret for elektricitet. Desuden affødte selskabets overtagelse af FerroPem udgifter til omstrukturering af de to selskaber. De opnåede ikke desto mindre de bedste resultater på markedet, idet deres salg steg i 2004 og 2005, mens det samlede forbrug i Fællesskabet faldt. FerroAtlánticas venezuelanske afdeling øgede sin eksport til Fællesskabet i 2005 og undersøgelsesperioden. Koncernen FerroAtlántica opnåede som helhed meget flotte resultater og synes ikke at have lidt skade. Der er under alle omstændigheder efter sagsøgernes opfattelse ikke nogen skade, som kan tilskrives dumpingimporten.

- 192 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 193 Med det første anbringendes ottende led kritiserer sagsøgerne navnlig den omstændighed, at institutionerne har undladt at tage hensyn til faktorer, som har forvoldt de

enkelte producenter i Fællesskabet skade og samtidigt også har påvirket EF-erhvervs-
grenen som helhed.

¹⁹⁴ Det er allerede i præmis 88 ovenfor fastslået, at undersøgelsen af, om der er årsags-
forbindelse, i modsætning til det af Rådet anførte, ikke nødvendigvis skal foretages for
EF-erhvervs grenen som helhed på en sådan måde, at der ikke kan tages hensyn til en-
hver skade, som den enkelte producent måtte være blevet påført af anden grund end
dumpingimporten. Skade, der er forvoldt en enkelt producent i Fællesskabet grundet
en anden faktor end dumpingimporten, skal tages i betragtning, når denne faktor har
bidraget til den skade, som undersøges for EF-erhvervs grenen som helhed.

¹⁹⁵ Det præciseres imidlertid, at nødvendigheden af at tage hensyn til faktorer, som i
sig selv har forvoldt en producent skade, når de har bidraget til den skade, som EF-
erhvervs grenen som helhed har lidt, betyder ikke, at institutionerne i denne sag havde
pligt til systematisk at undersøge den konkrete situation for hver enkelt producent i
Fællesskabet.

¹⁹⁶ I denne forbindelse bemærkes, at de af sagsøgerne fremførte argumenter ikke kan
påvise, at den konkrete situation for producenterne i Fællesskabet har forårsaget den
skade, som EF-erhvervs grenen som helhed har lidt, eller blot at den har medvirket
dertil.

- 197 Således bemærkes for det første med hensyn til argumenterne om Huta Laziskas situation, at de i det væsentlige er de samme som nogle af de argumenter, der er fremført inden for rammerne af nærværende anbringendes tredje led. Det er imidlertid fastslået, at disse argumenter er ugrundede. Deraf følger, at disse argumenter ligeledes inden for rammerne af behandlingen af nærværende led må forkastes som ugrundede.
- 198 For det andet bemærkes med hensyn til OFZ's situation, at de af sagsøgerne beskrevne faktiske omstændigheder sigter til at påvise, at dette selskab har været igennem en omstrukturering, hvilket kan have medvirket til den skade, som EF-erhvervsgruppen har lidt. Det er imidlertid allerede fastslået i forbindelse med behandlingen af nærværende anbringendes tredje led, at institutionerne har taget produktionsomlægningerne, herunder OFZ's, i betragtning. Hertil kommer, at selv om den af sagsøgerne beskrevne situation i 2004 og 2005 godt kan have medvirket til skaden, er det også plausibelt, som anført af Rådet, at en sådan situation skyldtes tilstedeværelsen af lavprisimport på markedet i Fællesskabet. Følgelig kan sagsøgerne ikke anses for at have påvist, at OFZ's situation har medvirket til den skade, som EF-erhvervsgruppen som helhed har lidt.
- 199 For det tredje bemærkes med hensyn til TDR's situation, at de af sagsøgerne beskrevne faktiske omstændigheder sigter til at påvise, at den skade, som dette selskab har lidt, skyldes stigningen i selskabets produktionsomkostninger. For så vidt som et sådant argument allerede er forkastet i forbindelse med behandlingen af nærværende anbringendes fjerde led, må de argumenter vedrørende TDR's situation, der er fremført inden for rammerne af nærværende led, tilsvarende forkastes som ugrundede.
- 200 For det fjerde bemærkes med hensyn til Vargön Alloys' situation, at sagsøgerne har henvist til, at dette selskab foretog en produktionsomlægning, og at dets produktionsomkostninger steg. Da argumenterne om disse faktorerers indvirkning på den skade,

som EF-erhvervsgrenen har lidt, allerede er blevet forkastet i forbindelse med behandlingen af nærværende anbringendes tredje og fjerde led, må de argumenter vedrørende Vargön Alloys' situation, der er fremført inden for rammerne af nærværende led, tilsvarende forkastes.

- 201 For det femte bemærkes med hensyn til FerroPems og FerroAtlánticas situation, at sagsøgerne har beskrevet disse selskabers økonomiske situation som overordnet set positiv og ikke har påvist, hvorledes en sådan situation kan have medvirket til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Følgelig kan sagsøgernes argumenter om disse to selskabers situation ikke tiltrædes.
- 202 Det følger heraf, at det første anbringendes ottende led i det omfang, det omhandler producenternes individuelle omstændigheder, må forkastes som ugrundet.
- 203 Henset til de foregående betragtninger som helhed må det første anbringendes første, andet, fjerde og femte led, de første tre klagepunkter i første anbringendes tredje led og første anbringendes ottende led, i det omfang dette vedrører undersøgelsen af skadesfaktorerne hver for sig, forkastes som ugrundede. Ligeledes må det første anbringendes sjette led delvist forkastes og delvist afvises. Endelig bemærkes, at de tilsidesættelser, der er fastslået i forbindelse med behandlingen af det fjerde klagepunkt i det første anbringendes tredje led og af samme anbringendes syvende led, ikke kan begrunde ophævelse af den anfægtede forordning.

3. Den manglende samlede undersøgelse af skadesfaktorerne (det første anbringendes første og ottende led)

a) Parternes argumenter

- 204 Med det første anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet har anvendt en åbenbar uhensigtsmæssig fremgangsmåde, eftersom det undersøgte, om andre faktorer hver for sig havde forårsaget den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, hvorimod der i denne sag var behov for en undersøgelse af de andre faktoreres samlede indvirkning. For det første har mange andre faktorer haft indvirkning på EF-erhvervsgrenen, og erhvervsgrenen har kun lidt en lille skade. For det andet befandt producenterne i Fællesskabet sig i vidt forskellige situationer. For det tredje har adskillige parter i antidumpingproceduren under denne procedure påpeget andre faktorer, som samlet set forklarer den reelle skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt.
- 205 Inden for rammerne af det første anbringendes ottende led har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne skulle have undersøgt den samlede indvirkning af de andre kendte faktorer end dumpingimporten. Selv om ingen af disse faktorer isoleret set ifølge sagsøgerne er tilstrækkelig til at bryde årsagsforbindelsen mellem den af undersøgelsesproceduren omhandlede import og skaden, er det nemlig tilfældet for faktorerne set under ét. Hvis der imidlertid var blevet foretaget en sådan undersøgelse i denne sag, ville den have bekræftet, at den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, skyldtes omkostningernes og markedets udvikling og ikke den af undersøgelsesproceduren omhandlede import.
- 206 Således har sagsøgerne for det første forklaret, at prisudviklingen i 2005 og i undersøgelsesperioden — dvs. et prisfald på 15 % i 2005 og på 6 % i undersøgelsesperioden i forhold til 2004 — ikke med rette kunne tilskrives den af undersøgelsesproceduren

omhandlede import, eftersom udviklingen var udtryk for en almindelig genetablering af markedsprisen i forhold til 2004. Prisfaldet er nemlig ifølge sagsøgerne den logiske følge af et fald i efterspørgslen på verdensplan i 2005. I en periode, hvor efterspørgslen faldt, er det forventeligt, at producenterne i Fællesskabet ville få mindre fortjeneste, hvilket betyder, at mindre fortjeneste ikke i sig selv er nok til at påvise en skade.

²⁰⁷ For det andet har sagsøgerne påpeget den nære sammenhæng mellem stigningen i produktionsomkostningerne og den mindskede rentabilitet. De har således anført, at forringelsen af fortjenesten i 2005 som følge af markedsfald forværredes af, at produktionsomkostningerne steg, hvilket i forvejen havde påvirket rentabiliteten hos producenterne i Fællesskabet meget i 2004. Stigningen i produktionsomkostningerne og forringelsen af fortjenesten havde en sneboldeffekt, som blev opretholdt af produktionsnedgang. Desuden har sagsøgerne anført, at produktionsomkostningerne i 2005 og undersøgelsesperioden oversteg markedspriserne, selv om disse i 2005 var verdens højeste. Endvidere har sagsøgerne hævdet, at stigningen i produktionsomkostningerne først skyldtes stigningen i udgifterne til input og derpå manglende fordele ved stordrift som følge af produktionsnedgang og -omlægninger samt andre omstændigheder uden forbindelse til den omtvistede import.

²⁰⁸ Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

²⁰⁹ Først og fremmest mindes om det allerede i præmis 43 ovenfor anførte, hvorefter en samlet undersøgelse af skadesfaktorerne under visse omstændigheder kan være påkrævet, navnlig når institutionerne har draget den konklusion, at et større antal andre

skadesfaktorer end dumpingimporten har kunnet være medvirkende til skaden, men at den enkelte faktor ikke kan anses for at have haft en væsentlig indvirkning.

- 210 I denne sag har institutionerne i 115.-136. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 87.-101. betragtning til den anfægtede forordning enkeltvist undersøgt 12 andre skadesfaktorer end dumpingimporten, nemlig importen fra henholdsvis Norge, Island, Brasilien og Venezuela, konkurrencen fra en anden producent i Fællesskabet, efterspørgslens udvikling, EF-erhvervsgrenens eksportresultater, de svingende vekselkurser, produktionsomkostningerne, produktionsomlægningerne, måden, hvorpå priserne på ferrosilicium blev fastsat og konkurrence i EF-erhvervsgrenen. De konkluderede, at ingen af disse faktorer i sig selv havde medvirket til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, med undtagelse af importen fra Island og Venezuela, idet indvirkningen heraf dog ikke blev anset for at have været væsentlig.
- 211 Det kunne imidlertid ud fra behandlingen i præmis 49-203 ovenfor fastslås, at undersøgelsen af skadesfaktorerne hver for sig ikke var behæftet med en åbenbar fejl bortset fra for så vidt angår to faktorer, der er omhandlet i behandlingen af det fjerde klagepunkt i det første anbringendes tredje led og i det første anbringendes syvende led, som institutionerne havde undladt at undersøge, men sagsøgerne har ikke ført bevis for, at de i denne sag har medvirket til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Følgelig konkluderes ud fra det foregående, at institutionerne uden at foretage et åbenbart urigtigt skøn kunne undlade at foretage en samlet undersøgelse af de andre skadesfaktorer end dumpingimporten.
- 212 De argumenter, som sagsøgerne har fremført inden for rammerne af det første anbringendes første led, ændrer ikke ved denne konklusion. For det første må argumentet vedrørende bemærkninger fremsat under undersøgelsesproceduren af andre parter i antidumpingproceduren afvises, da sagsøgerne ikke har fremført nogen

nærmere argumentation, men blot har henvist til bemærkninger fra andre parter i antidumpingproceduren, som de har vedlagt som bilag til stævningen. I denne forbindelse bemærkes, at i henhold til artikel 21, stk. 1, i statuten for Domstolen, der i medfør af samme stats artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på Retten, og artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i Rettens procesreglement skal stævningen indeholde en angivelse af søgsmålets genstand, sagsøgerens påstande og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde fremgår af selve stævningen (Rettens dom af 6.5.1997, sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 679, præmis 20, og af 3.2.2005, sag T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, præmis 64). Selv om stævningens indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til stævningen, kan der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder også dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, som skal være indeholdt i stævningen (Rettens kendelse af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motors m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49).

213 For det andet konstateres, at argumentet, hvorefter producenterne befandt sig i vidt forskellige situationer, i det væsentlige er magen til de argumenter, der er fremført inden for rammerne af det ottende led, idet de vedrører producenternes individuelle omstændigheder. Eftersom det er fastslået, at dette led må forkastes som ugrundet, kan argumentet ikke bidrage til påvisning af, at en samlet undersøgelse af andre skadesfaktorer end dumpingimporten var påkrævet i denne sag.

214 Tilsvarende ændrer de argumenter, som sagsøgerne har fremført inden for rammerne af det første anbringendes første led, ikke ved denne konklusion. Disse argumenter

er i det væsentlige magen til de argumenter, der er fremført inden for rammerne af det første anbringendes tredje og femte led. Da det i forbindelse med behandlingen af disse led er fastslået, at disse argumenter er ugrundede, kan de ikke bidrage til påvisning af, at en samlet undersøgelse af andre skadesfaktorer end dumpingimporten var påkrævet i denne sag.

- ²¹⁵ Følgelig må det første anbringendes første og ottende led, for så vidt som de vedrører den manglende samlede analyse af skadesfaktorerne, forkastes som ugrundede. Hertil kommer, henset til denne konklusion, at det første anbringendes første led ligeledes må forkastes, for så vidt som det vedrører en retlig fejl med hensyn til forpligtelsen til at foretage en samlet analyse af de forskellige skadesfaktorer.

B — *Det andet anbringende om Fællesskabets interesser*

1. *Det andet anbringendes første led om stigende priser på ferrosilicium efter undersøgelsesperioden*

a) Parternes argumenter

- ²¹⁶ Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at Rådet foretog en åbenbart urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 6, stk. 1 (nu artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009). Således påberåbte Rådet sig med urette denne bestemmelse i 106.

betragtning til den anfægtede forordning med henblik på at anføre, at det ikke i forbindelse med vurderingen af Fællesskabet interesser havde pligt til at tage hensyn til udviklingen efter undersøgelsesperioden. Grundforordningens artikel 6, stk. 1, finder imidlertid kun anvendelse på vurderingen af dumping og skaden. Grundforordningens artikel 21 (nu artikel 21 i forordning nr. 1225/2009) omhandler Fællesskabets interesser, men indeholder ikke nogen tidsmæssig begrænsning. Således er Fællesskabets interesser et fremadrettet kriterium, således at forstå, at anvendelsen heraf pr. definition ikke kan være begrænset til oplysninger vedrørende en periode, der ligger forud for indledningen af undersøgelsen. Hertil kommer, at institutionerne sædvanligvis tager oplysninger fra efter undersøgelsesperioden i betragtning, hvilket de f.eks. gjorde i forordning nr. 1420/2007. Hvad mere er, har Retten i dommen af 14. november 2006, Nanjing Metalink mod Rådet (sag T-138/02, Sml. II, s. 4347, præmis 59), forklaret, at forbuddet mod at tage hensyn til forhold efter undersøgelsesperioden har til formål at garantere, at de forhold, som afgørelsen af, om der foreligger dumping og skade, bygger på, ikke påvirkes af de pågældende producenters adfærd efter indledningen af en antidumpingprocedure. Dette ræsonnement gælder dog ikke vurderingen af Fællesskabet interesser, idet parterne i undersøgelsen ikke kan manipulere hermed.

- ²¹⁷ For det andet har sagsøgerne anført, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved i 106. betragtning til den anfægtede forordning at anføre, at eftersom produktionsomkostningerne var steget i månederne efter undersøgelsesperioden, var EF-erhvervsgruppen ikke kommet på fode i en sådan grad, at der ikke længere var grund til at indføre antidumpingforanstaltninger til trods for de stigende priser på ferrosilicium. Selv om det er korrekt, at de væsentligste produktionsomkostninger fortsat steg efter undersøgelsesperioden, havde denne stigning ifølge sagsøgerne et mere begrænset omfang end prisstigningerne på ferrosilicium. Mens priserne på ferrosilicium steg med 50 % i perioden efter undersøgelsesperioden og før vedtagelsen af den anfægtede forordning, steg elektricitetsprisen, som er den væsentligste produktionsomkostning,

ca. 4% i løbet af andet halvår af 2007. Derved kunne producenterne i Fællesskabet nå op over den grænse på 5%’s fortjenstmargen, der i den anfægtede forordning anses for at være rimelig. Følgelig har producenterne i Fællesskabet genoptaget produktionen af ferrosilicium.

- 218 For det tredje har sagsøgerne anført i replikken, at Rådet ikke har givet en passende begrundelse for at have afvist de argumenter og det bevismateriale, som de var fremkommet med under antidumpingundersøgelsen med henblik på at påvise, at stigningen i priserne på ferrosilicium efter undersøgelsesperioden var større end omkostningsstigningen.
- 219 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

- 220 I forbindelse med behandlingen af det andet anbringendes nærværende led skal det først fastslås, om Rådet har begået en retlig fejl ved i 106. betragtning til den anfægtede forordning at anføre, at grundforordningens artikel 6, stk. 1, finder anvendelse på konstateringen af, om Fællesskabet har en interesse i indførelse af antidumpingforanstaltninger, hvilket indebærer, at oplysninger fra efter undersøgelsesperioden normalt ikke kan tages i betragtning med henblik på en sådan konstatering.
- 221 På grundlag af en ordlyds- og formålsfortolkning af såvel grundforordningens artikel 6, stk. 1, som grundforordningens artikel 21, stk. 1 (nu artikel 21, stk. 1 i forordning nr. 1225/2009), kan det — i modsætning til det af Rådet i 106. betragtning til den anfægtede forordning anførte — konkluderes, at grundforordningens artikel 6,

stk. 1, ikke finder anvendelse på konstateringen af, om Fællesskabet har en interesse som omhandlet i grundforordningens artikel 21, stk. 1, hvilket betyder, at der til brug for denne konstatering kan tages hensyn til oplysninger fra en periode efter undersøgelsesperioden.

222 Det bemærkes, at grundforordningens artikel 6, stk. 1, nemlig har overskriften »Undersøgelse«. Det er i grundforordningens artikel 6, stk. 1, fastsat, at undersøgelsen »omfatter både dumping og den deraf følgende skade«. Det præciseres ligeledes, at »[f]or at sikre, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative, vælges der en undersøgelsesperiode«, og at »[o]plysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, normalt ikke [tages] i betragtning«. For så vidt som grundforordningens artikel 6, stk. 1, præciserer, at undersøgelsen kun vedrører konstateringen af dumping og den deraf følgende skade, kan samme bestemmelses sidste sætning, hvorefter udviklingen efter undersøgelsesperioden normalt ikke tages i betragtning, tilsvarende kun finde anvendelse på vurderingen af dumping og den deraf følgende skade.

223 Denne fortolkning bekræftes af en gennemgang af formålet med grundforordningens artikel 6, stk. 1. Det følger af retspraksis, at formålet med at fastsætte en undersøgelsesperiode og med forbuddet mod at tage hensyn til efterfølgende forhold er at garantere, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative og pålidelige (Rettens dom af 20.6.2001, sag T-188/99, Euroalliages mod Kommissionen, Sml. II, s. 1757, præmis 74). Den i grundforordningens artikel 6, stk. 1, fastsatte undersøgelsesperiode har navnlig til formål at sikre, at de forhold, som afgørelsen af, om der foreligger dumping og skade, bygger på, ikke påvirkes af de pågældende producenters adfærd efter indledningen af en antidumpingprocedure, således at den endelige told, der pålægges efter afslutningen af proceduren, faktisk er tilstrækkelig til at afhjælpe dumpingimportens skadelige virkninger (dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet, nævnt i præmis 216 ovenfor, præmis 59). Det bemærkes imidlertid i lighed med det af sagsøgerne anførte, at selv om de berørte parter kan have indflydelse på konstateringen af dumping og en deraf følgende skade ved at ændre deres handelspolitik, er dette ikke tilfældet for så vidt angår konstateringen af, om Fællesskabet har en interesse i

indførelsen af foranstaltninger. Følgelig er formålet med at fastsætte en undersøgelsesperiode, efter hvilken oplysninger ikke tages i betragtning, uden betydning for den sammenhæng, som grundforordningens artikel 21 indgår i.

- 224 Tilsvarende skal det påpeges, for det første, at grundforordningens artikel 21 ikke indeholder nogen tidsmæssig begrænsning med hensyn til, hvilke oplysninger institutionerne kan tage i betragtning med henblik på konstateringen af, om Fællesskabet har en interesse. For det andet følger det af retspraksis, at undersøgelsen af Fællesskabets interesser nødvendiggør en vurdering af de sandsynlige følger — både hvis de påtænkte foranstaltninger bringes i anvendelse, og hvis de ikke bringes i anvendelse — for EF-erhvervsgrenens interesser og for de andre berørte interesser. Denne vurdering indebærer en forudsigelse, der bygger på antagelser om fremtidige begivenheder, som omfatter bedømmelsen af komplekse økonomiske situationer (Rettens dom af 8.7.2003, sag T-132/01, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2359, præmis 47). Eftersom den undersøgelse, der er omhandlet i grundforordningens artikel 21, har en fremadrettet karakter, kan institutionerne foranlediges til at tage hensyn til oplysninger, som ikke vedrører undersøgelsesperioden, men ligger efter denne.
- 225 Følgelig må det i lighed med det af sagsøgerne anførte konstateres, at Rådet har begået en retlig fejl ved i 106. betragtning til den anfægtede forordning at anvende grundforordningens artikel 6, stk. 1, ved afgørelsen om Fællesskabets interesser.
- 226 Selv om institutionerne fandt grundforordningens artikel 6, stk. 1, anvendelig ved afgørelsen om Fællesskabets interesser, undersøgte de dog i 106. betragtning til den anfægtede forordning de oplysninger, der var til rådighed efter undersøgelsesperioden. Den retlige fejl kan derfor ikke i sig selv påvirke den anfægtede forordnings gyldighed.

- 227 Dernæst skal det fastslås, om den undersøgelse, som institutionerne foretog i 106. betragtning til den anfægtede forordning af oplysninger fra efter undersøgelsesperioden, beror på et åbenbart urigtigt skøn. Det bemærkes i denne forbindelse, at når der er tale om en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, har Kommissionen et vidt skøn ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser. Unionens retsinstanser skal altså begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (dommen i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 224 ovenfor, præmis 67).
- 228 Det bemærkes, at Rådet i 106. betragtning til den anfægtede forordning anførte, at det ikke kunne konkluderes, at EF-erhvervsgrenen var kommet på fode i en sådan grad, at der ikke længere var grund til at indføre foranstaltninger, for selv om priserne på ferrosilicium var steget i månederne efter undersøgelsesperioden, var de væsentligste produktionsomkostninger ligeledes steget.
- 229 Det af sagsøgerne anførte, hvorefter 106. betragtning til den anfægtede forordning beror på et åbenbart urigtigt skøn, bygger på to argumenter. For det første, at priserne steg med 50 % i perioden efter undersøgelsesperioden og før vedtagelsen af den anfægtede forordning. For det andet, at produktionsomkostningerne ikke steg lige så meget som priserne på ferrosilicium.
- 230 Det bemærkes imidlertid, at de dokumenter, som sagsøgerne har fremlagt til støtte for disse argumenter såvel inden for rammerne af sagen for Retten som antidumpingproceduren, er behæftede med en væsentlig mangel. Selv om de kan bevise, at priserne steg med 50 % i perioden efter undersøgelsesperioden, kan de på ingen måde bevise, at samtlige produktionsomkostninger steg betydeligt mindre. Sagsøgerne har i denne henseende blot fremlagt et dokument, der nævner en stigning i elektricitetsprisen på 4 %, men som ikke nævner prisudviklingen for de andre inputs.

- 231 I henhold til grundforordningens artikel 21, stk. 7 (nu artikel 21, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009), tages der imidlertid kun hensyn til behørigt dokumenterede oplysninger, der er indgivet til institutionerne. Eftersom sådant bevismateriale ikke forelå, kan Rådet ikke foreholdes at have foretaget et åbenbart urigtigt skøn.
- 232 I betragtning af, at sagsøgerne ikke har fremlagt tilstrækkelige beviser, savner deres argumentation så meget desto mere en begrundelse, som grundforordningen fastsætter en særlig fremgangsmåde med det formål at tage hensyn til visse oplysninger efter undersøgelsesperioden (jf. i denne retning Domstolens dom af 7.5.1987, sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, Sml. s. 1899, præmis 53). Således fastsætter grundforordningens artikel 11, stk. 3 (nu artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 1225/2009), at en undersøgelse kan genoptages i tre tilfælde: når det ikke længere er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, når det ikke er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, og når gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade. Grundforordningens artikel 11, stk. 8 (nu artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 1225/2009), giver mulighed for tilbagebetaling af antidumpingtold, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats. Endelig kan antidumpingforanstaltninger suspenderes i henhold til grundforordningens artikel 14, stk. 4 (nu artikel 14, stk. 4, i forordning nr. 1225/2009), hvis markedsvilkårene midlertidigt har ændret sig i et omfang, der giver grund til at formode, at der ikke vil ske skade som følge af suspensionen.
- 233 Henset til det foregående kan 106. betragtning til den anfægtede forordning ikke anses for at bero på et åbenbart urigtigt skøn.
- 234 For det tredje er sagsøgernes argument, hvorefter det bevismateriale, som de havde fremlagt, blev afvist uden begrundelse, ugrundet. Som det er fastslået i præmis 230

ovenfor, kan de dokumenter, som sagsøgerne har indgivet til institutionerne, bevise, at priserne på ferrosilicium steg i perioden efter undersøgelsesperioden, men de kan på ingen måde bevise, at samtlige produktionsomkostninger steg betydeligt mindre. Derfor er begrundelsen i 106. betragtning til den anfægtede forordning tilstrækkelig til at afvise disse dokumenter.

- ²³⁵ Henset til de foregående betragtninger som helhed må det andet anbringendes første led forkastes i dets helhed. Det bemærkes nemlig, at den retlige fejl, der er konstateret i forbindelse med behandlingen af dette led, ikke kan begrunde ophævelse af den anfægtede forordning.

2. Det andet anbringendes andet led om den opnåede erfaring, der viser, at antidumpingforanstaltningerne ikke hjælper EF-erhvervsgrenen

a) Parternes argumenter

- ²³⁶ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn, eftersom det i 117. og 118. betragtning til den anfægtede forordning afviste at tage hensyn til den opnåede erfaring, selv om den viste, dels at antidumpingforanstaltningerne ikke gav mulighed for at opnå den ønskede afhjælpende virkning på ferrosiliciumsektoren, dels at disse foranstaltninger unødigt pålagde EF-erhvervsgrenen en byrde. Selv om beslutningen om indførelse af antidumpingforanstaltninger ganske rigtigt skulle bygge på oplysninger indsamlet og analyseret i løbet af den relevante undersøgelse, er det sagsøgernes opfattelse, at eftervirkningen af tidligere foranstaltninger er en vigtig og relevant faktor, som skal tages i betragtning ved anvendelsen af grundforordningens artikel 21. I Kommissionens afgørelse 2001/230/EF af 21. februar 2001

om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36) bragte Kommissionen imidlertid antidumpingforanstaltninger, der var blevet anvendt over for import af ferrosilicium siden 1987, til ophør med den begrundelse, at de ikke havde gjort det muligt at opnå den forventede afhjælpende virkning trods den betydelige byrde, de pålagde brugerne i Fællesskabet. Retten har stadfæstet Kommissionens afgørelse. På den baggrund er det sagsøgernes opfattelse, at institutionerne skulle have fastlagt, på hvilken måde situationen i denne sag er anderledes, for at begrunde, at den foretagne undersøgelse er anderledes.

²³⁷ Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

²³⁸ Med det andet anbringendes nærværende led har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at institutionerne i 117. og 118. betragtning til den anfægtede forordning skulle have taget hensyn til afgørelse 2001/230, hvori antidumpingforanstaltninger, der var blevet pålagt import af ferrosilicium, blev bragt til ophør med den begrundelse, at de ikke havde haft den forventede afhjælpende virkning. Dette klagepunkt skal behandles i lyset af den retspraksis, der er henvist til i præmis 227 ovenfor.

²³⁹ Det bemærkes, at Rådet i 117. og 118. betragtning til den anfægtede forordning afviste at tage hensyn til afgørelse 2001/230, i og med at det i grundforordningen er et krav, at beslutninger tages på grundlag af oplysninger, der er indsamlet og analyseret i løbet af den relevante undersøgelse, og ikke på grundlag af tidligere undersøgelser.

240 I denne forbindelse mindes om, at grundforordningens artikel 21, stk. 1, fastsætter, at en afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parter interesser som helhed, herunder EF-erhvervsgrenens, brugernes og forbrugernes interesser. Ifølge retspraksis kræver bedømmelsen af Fællesskabets interesser en afvejning af de forskellige berørte parter interesser og af den almene interesse (dommen i sagen Euroalliances m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 224 ovenfor, præmis 48).

241 Endvidere påpeges, som allerede anført i præmis 227 ovenfor, at Kommissionen har et vidt skøn ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser. Dette skøn skal udøves konkret og under hensyn til alle relevante omstændigheder (jf. i denne retning dommen i sagen Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 227 ovenfor, præmis 43). Ikke desto mindre kan en tidligere afgørelse, hvori det er konkluderet, at antidumpingforanstaltninger, der tidligere var blevet pålagt import af samme vare med oprindelse i de samme lande, som er omhandlet i undersøgelsesproceduren, ikke havde afhjælpende virkning, være relevant ved anvendelsen af grundforordningens artikel 21, stk. 1, hvis den bidrager til godtgørelsen af, at vedtagelse af antidumpingforanstaltninger ikke tjener den almene interesse. I så fald påhviler det dog den part, der har påberåbt sig denne afgørelse, at forklare lighederne mellem de omstændigheder, som denne afgørelse er truffet på grundlag af, og de omstændigheder, som ligger til grund for den igangværende antidumpingprocedure, samt hvorfor de konklusioner, der er truffet i denne afgørelse, bør gælde nævnte procedure.

242 I denne sag har sagsøgerne ikke påvist, hvorledes de omstændigheder, som afgørelse 2001/230 er truffet på grundlag af, ligner og begrundet anvendelse af dennes konklusioner på omstændighederne i denne sag. Hertil kommer, som anført af Rådet, at de omstændigheder, som afgørelse 2001/230 er truffet på grundlag af, er forskellige fra omstændighederne i denne sag. Således var denne afgørelse en opfølgning på en ny undersøgelse af foranstaltninger, som udløb, og som havde været gældende over for forskellige lande gennem flere år, hvilket indebar, at EF-erhvervsgrenen længe havde nydt godt af en beskyttelse på markedet. Dette er ikke tilfældet i denne sag. Desuden byggede Kommissionen i afgørelse 2001/230 sin konklusion om, at det ikke var

hensigtsmæssigt at indføre antidumpingforanstaltninger, på den omstændighed, at EF-erhvervsgrenens situation ikke var forbedret trods den langvarige beskyttelse. De fremherskende omstændigheder på markedet for ferrosilicium i Fællesskabet, som blev undersøgt i afgørelse 2001/230, var således væsensforskellige fra omstændighederne i denne sag.

- ²⁴³ Som følge af, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan godtgøre, at 117. og 118. betragtning til den anfægtede forordning beror på et åbenbart urigtigt skøn, må det andet anbringendes andet led forkastes som ugrundet.

3. Det andet anbringendes tredje led om undersøgelsen af antidumpingforanstaltningernes indvirkning på brugerne

a) Parternes argumenter

- ²⁴⁴ For det første har sagsøgerne anført, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere, at antidumpingforanstaltningerne havde en ubetydelig indvirkning på brugerne. Rådet nøjedes med i 115. betragtning til den anfægtede forordning at nævne indvirkningen på fortjenesten som en procentsats. Dette er vildledende, for med en gennemsnitlig toldsats på 23,4% skulle forarbejdningsindustriene betale en direkte meromkostning på ca. 104 mio. EUR årligt. Herudover afødte antidumpingforanstaltningerne yderligere indirekte omkostninger for brugerne

i Fællesskabet på grund af forsyningssvigt og kortere eller længere tids prisstigninger på ferrosilicium.

²⁴⁵ Desuden har sagsøgerne anført, at Rådet undlod at tage hensyn til den omstændighed, at brugerne i Fællesskabet i den betragtede periode blev stadig mere afhængige af importen for at kunne få opfyldt deres behov for ferrosilicium, i og med at producenterne i Fællesskabet hverken var i stand til eller ønskede at opfylde deres behov. Hertil kommer, at forsyningsvanskelighederne fortsat forværredes efter den betragtede periode, eftersom Vargön Alloys havde besluttet at indstille sin produktion af ferrosilicium, OFZ havde besluttet at koncentrere sig om sin bundne produktion til ArcelorMittal, TDR havde besluttet at foretage en omlægning af sin produktion til silicium, og Huta Laziska blev nødt til at fortsætte sin drift underlagt retslig kontrol uden nogen sikkerhed med hensyn til virksomhedens elektricitetsforsyning.

²⁴⁶ For det andet mener sagsøgerne, at proportionalitetsprincippet tilsiger, at de høje omkostninger, som brugerne i Fællesskabet havde, skulle have været afvejet over for EF-erhvervsgrenens potentielle fortjeneste. Henset til tidligere antidumpingprocedurer og til markedsvilkårenes udvikling tilsagde Fællesskabets interesser, at der ikke blev indført nogen told.

²⁴⁷ For det tredje har sagsøgerne anført i replikken, at Rådet ikke har afgivet nogen fyldestgørende begrundelse for beslutningen om ikke at tage hensyn til omkostningerne for brugerne i Fællesskabet som følge af produktionsstandsninger.

²⁴⁸ Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

- 249 Med det andet anbringendes nærværende led har sagsøgerne i det væsentlige bestridt, at antidumpingforanstaltningernes indvirkning på brugerne var ubetydelig. Ligesom de to foregående led skal dette led behandles i lyset af den retspraksis, der er henvist til i præmis 227 ovenfor.
- 250 For det første er sagsøgerne af den opfattelse, at 115. betragtning til den anfægtede forordning beror på et åbenbart urigtigt skøn. I denne forbindelse præciseres, at Rådet i den nævnte betragtning anførte, at foranstaltningernes indvirkning på stål- og støbeindustrien i betragtning af, at den gennemsnitlige endelige toldsats var 23,4%, forventedes ikke at blive betydelig, da de højst ville påvirke deres finansielle resultater med henholdsvis 0,16% og 0,33%.
- 251 Først har sagsøgerne anført, at betragtningen er villende, eftersom brugerne af ferrosilicium skulle betale en direkte meromkostning på ca. 104 mio. EUR årligt. Det bemærkes, at sagsøgerne dog ikke hævder, at de tal, som Rådet har fremlagt i nævnte betragtning vedrørende påvirkningen af brugernes finansielle resultater, er forkerte. De nøjes med at fremlægge et tal svarende til brugernes absolutte meromkostning uden at forklare, hvorfor dette tal skulle være mere pålideligt eller mere oplysende end de af Rådet fremlagte tal.
- 252 Dernæst bemærkes med hensyn til brugernes indirekte omkostninger, at sagsøgerne ikke har fremført noget bevismateriale til støtte for det hævdede, hvorefter brugerne af ferrosilicium var udsat for forsyningssvigt. Desuden bemærkes i lighed med det af Rådet anførte, at det hævdede er rent teoretisk, eftersom de pålagte antidumpingforanstaltninger ikke var til hinder for, at der kunne forhandles ferrosilicium med

oprindelse i de af undersøgelsesproceduren omhandlede lande, men udelukkende hindrede eksportørerne i at gøre det til dumpingpris.

253 Endelig bemærkes til det af sagsøgerne anførte, hvorefter producenterne i Fællesskabet hverken var i stand til eller ønskede at opfylde brugernes behov i den betragtede periode, at sagsøgerne til støtte herfor baserer sig på to dokumenter, som European Confederation of Iron and Steel Industries (EUROFER, De europæiske rustfrie stål-værker) indgav til Kommissionen under undersøgelsesproceduren. Da disse dokumenter kun gengiver, hvad en anden berørt part blot har anført, har de ikke nogen bevismæssig værdi. Sagsøgerne baserer sig ligeledes på en artikel i fagpressen, som nævner, at Vargön Alloys havde besluttet at omlægge virksomhedens produktion af ferrosilicium til produktion af ferrochrom. Dette dokument er ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at samtlige producenter i Fællesskabet hverken var i stand til eller ønskede at forsyne brugerne i Fællesskabet med ferrosilicium.

254 Heraf følger, at ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan godtgøre, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved navnlig i 115. betragtning til den anfægtede forordning at anføre, at antidumpingforanstaltningernes indvirkning på brugerne var ubetydelig.

255 For det andet er det for så vidt angår klagepunktet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet tilstrækkeligt at konstatere, at dette klagepunkt i det væsentlige gengiver argumenter fremført til støtte for det andet anbringendes første og andet led. Da disse argumenter er anset for at være ugrundede, må nærværende klagepunkt ligeledes forkastes som ugrundet.

- 256 For det tredje bemærkes for så vidt angår tilsidesættelsen af begrundelsespligten med hensyn til forsyningssvigt, at det følger af retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den EU-myndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan udøve deres ret til forsvar, og således at Unionens retsinstanser kan udøve deres kontrol (Rettens dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme Industry mod Rådet, Sml. II, s. 3089, præmis 141). Derimod er institutionerne ikke forpligtet til at behandle alle de faktiske og retlige spørgsmål, der under den administrative procedure er fremført af de berørte parter, i begrundelsen for en midlertidig eller endelig forordning (jf. i den retning Rettens dom af 25.6.1998, forenede sager T-371/94 og T-394/94, British Airways m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2405, præmis 94).
- 257 I denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen i 159.-166. betragtning til forordningen om midlertidig told klart og utvetydigt undersøgte følgerne af antidumpingforanstaltningerne for brugerne af ferrosilicium i Fællesskabet. Tilsvarende undersøgte Rådet i 113.-116. betragtning til den anfægtede forordning — ganske vist mere kortfattet, men ikke mindre klart — de indførte antidumpingforanstaltningers indvirkning på de nævnte brugere. I betragtning af, at institutionerne ikke er forpligtet til at behandle alle de faktiske og retlige spørgsmål, der under den administrative procedure er fremført af de berørte parter, følger det deraf, at sagsøgerne ikke kan foreholde institutionerne nogen tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 258 Det andet anbringendes tredje led må derfor forkastes som ugrundet.
- 259 Henset til de foregående betragtninger som helhed må det andet anbringende forkastes.

C — Det tredje anbringende om manglende samarbejde, om brugen af foreliggende faktiske oplysninger og om tildeling af markedsøkonomiske behandling

1. Det tredje anbringendes første led om manglende samarbejde

a) Parternes argumenter

- ²⁶⁰ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3 (nu artikel 18, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1225/2009), antidumpingaftalens artikel 6.8, samt bilag II, stk. 3 og 5, til nævnte aftale, idet det vurderede, at sagsøgerne havde afvist at samarbejde, det af den grund afslog deres anmodning om markedsøkonomisk behandling, og det beregnede dumpingmargenen og skaden på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger.
- ²⁶¹ For det første har sagsøgerne forklaret, at de har samarbejdet om antidumpingundersøgelsen. Deres samarbejde godtgøres af de bemærkninger, som de fremsatte under antidumpingproceduren. Der er flere dokumenter med deres bemærkninger, end det normalt kræves under en sådan procedure.
- ²⁶² For det andet har sagsøgerne anført, at selv om de på grund af særlige omstændigheder og ufrivilligt var ude af stand til at få kontrolbesøg, udgør det ikke et afslag på samarbejde i grundforordningens forstand, eftersom de bortset fra kontrollen havde gjort alt for at samarbejde fuldt ud under undersøgelsen. Sagsøgerne har i den

forbindelse præciseret, at de havde planlagt efter at tage imod det nævnte besøg, men at de havde måttet aflyse det kun seks dage forinden. De har forklaret, at de ikke havde det fornødne personale til at tage sig af dette besøg, fordi personalet arbejdede på at forberede såvel en introduktion til flere millioner euro på børsen i London som antidumpingundersøgelsen vedrørende siliciummangan. Da der var en usædvanlig arbejdsmængde forbundet med at samarbejde fuldt ud om én antidumpingundersøgelse, og da forberedelsen af børsintroduktionen lagde beslag på en meget stor del af personalet, var sagsøgerne tvunget til at vælge mellem at fortsætte med at samarbejde fuldt ud om antidumpingundersøgelsen vedrørende siliciummangan, som allerede var i gang, og at samarbejde fuldt ud om antidumpingundersøgelsen vedrørende ferrosilicium. Undersøgelsen vedrørende siliciummangan krævede imidlertid mindre arbejde, idet kontrolbesøget allerede havde fundet sted og angik en større omsætning, idet sagsøgerne havde reduceret deres produktion af ferrosilicium og ikke produktionen af siliciummangan. Derfor meddelte de Kommissionen, at de fortsat ville samarbejde om undersøgelsen vedrørende ferrosilicium, men at de ikke ville tage lige så aktivt del deri som i undersøgelsen vedrørende siliciummangan.

²⁶³ For det tredje har sagsøgerne anført, at et kontrolbesøg ikke var nødvendigt. Dels har de hævdet, at flere af WTO's specialgrupper har givet fortolkningsbidrag til antidumpingaftalens artikel 6.8 samt bilag II, stk. 3 og 5, til denne aftale, som gennemføres i grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, i medfør af denne forordnings femte betragtning. Således har en specialgruppe i forbindelse med tvisten »De Forenede Stater — Stålblader« (WT/DS206/R) anført, at oplysningerne skulle kunne verificeres, men at de for undersøgelsen ansvarlige myndigheder kunne vælge at afvise oplysninger, som var indgivet til dem, alene af den grund, at de ikke var blevet verificeret på stedet. Dette udsagn blev bekræftet af specialgruppen i tvisten »EF — Laks (Norge)« (WT/DS337/R), som tilføjede, at det i antidumpingaftalen var forudsat, at undersøgelser på stedet ikke var den eneste måde, hvorpå det kunne konstateres, om

oplysninger var pålidelige. Dels er sagsøgerne af den opfattelse, at hvis de samarbejdende parter indgiver oplysninger, som ikke kan verificeres på stedet, kan Kommissionen afvise de pågældende oplysninger, såfremt andre kilder rejser tvivl om nævnte oplysningers rigtighed. Derfor har sagsøgerne foreslået Kommissionen, at den verificerer de afgivne oplysninger ved hjælp af andre foreliggende faktiske oplysninger. Sagsøgerne har nemlig forklaret, at de var sikre på, der ikke ville blive rejst tvivl om de afgivne oplysninger, og at EU-institutionerne derfor ikke havde grund til andet end at lægge disse oplysninger til grund for deres konklusioner.

264 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

265 Inden for rammerne af det tredje anbringendes nærværende led skal det fastslås, om institutionerne har tilsidesat grundforordningen og antidumpingaftalen ved at bygge deres konklusioner på de foreliggende faktiske oplysninger, som følge af sagsøgernes beslutning om at afslå at tage imod det kontrolbesøg, der var planlagt af Kommissionens tjenestegrene, i betragtning af at de havde deltaget aktivt i resten af undersøgelsesproceduren, og at de af sagsøgerne afgivne oplysninger kunne verificeres på anden vis end ved et kontrolbesøg.

266 Uenigheden mellem parterne vedrører nærmere bestemt fortolkningen af grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, som gennemfører antidumpingaftalens artikel 6.8 og bilag II, stk. 3 og 5, til denne aftale i EU-retten. Det skal navnlig fastslås, om afvisningen af et kontrolbesøg i medfør af denne bestemmelse kan begrunde anvendelsen af de foreliggende faktiske oplysninger. For at kunne besvare dette spørgsmål skal

der tages hensyn til dels ordlyden af og formålet med grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, dels forordningens opbygning.

²⁶⁷ For det første bemærkes, at institutionerne ifølge ordlyden af grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, har ret til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger, når en berørt part lægger hindringer i vejen for et kontrolbesøg planlagt af Kommissionens tjenestegrene.

²⁶⁸ Grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, omhandler nemlig institutionernes brug af de foreliggende faktiske oplysninger i stedet for en eller flere berørte parter egne oplysninger. Mens grundforordningens artikel 18, stk. 1, beskriver de tilfælde, hvor de foreliggende faktiske oplysninger kan anvendes, beskriver grundforordningens artikel 18, stk. 3, de tilfælde, hvor de foreliggende faktiske oplysninger ikke nødvendigvis skal anvendes. I henhold til grundforordningens artikel 18, stk. 1, er der mulighed for at bruge de foreliggende faktiske oplysninger i fire tilfælde: når en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger, når en berørt part undlader at meddele dem inden for de fastsatte frister, når en berørt part lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen eller har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger. Grundforordningens artikel 18, stk. 3, bestemmer, at selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og den pågældende part har handlet efter bedste evne.

²⁶⁹ Som det fremgår, sigter grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, til forskellige situationer. Mens grundforordningens artikel 18, stk. 1, således i generelle vendinger beskriver tilfælde, hvor institutionerne ikke har fået de oplysninger, de har brug for til undersøgelsen, omhandler grundforordningens artikel 18, stk. 3, de tilfælde, hvor

de til brug for undersøgelsen fornødne oplysninger er indgivet, men ikke er fyldestgørende i enhver henseende.

270 Retten er af den opfattelse, at en berørt parts aflysning af et kontrolbesøg ikke skal behandles i forhold til grundforordningens artikel 18, stk. 3, men til dens stk. 1. En sådan aflysning må nemlig anses for at være omfattet af anvendelsesområdet for forordningens artikel 18, stk. 1. Den kan dog ikke anses for at være omfattet af de tre sidstnævnte tilfælde i denne bestemmelse, som gengivet i præmis 268 ovenfor. Det står således klart, at en berørt part ikke ved en aflysning, som omhandlet i denne sag, har undladt at meddele oplysninger inden for de fastsatte frister eller har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger. I betragtning af omstændighederne omkring aflysningen af kontrolbesøget i denne sag kan sagsøgerne heller ikke anses for at have lagt væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen. Selv om en aflysning af et kontrolbesøg, som omhandlet i denne sag, ikke er omfattet af de tre sidstnævnte tilfælde i grundforordningens artikel 18, stk. 1, skal den imidlertid — bortset fra i tilfælde af force majeure — anses for et afslag på adgang til oplysninger, der ifølge Kommissionen er nødvendige, som omhandlet i det første tilfælde, der er beskrevet i denne bestemmelse. I denne sag kan den af sagsøgerne angivne begrundelse for aflysningen af besøget ikke anses for at udgøre et sådant tilfælde af force majeure.

271 I modsætning til det af sagsøgerne anførte, kan grundforordningens artikel 18, stk. 3, ikke bruges til at omgå pligten til at modtage et kontrolbesøg, når Kommissionens tjenestegrene har fundet et sådant besøg nødvendigt. Formålet med et kontrolbesøg er at få bekræftet de oplysninger, som en berørt part har indgivet under undersøgelsesproceduren, og det kan være, at disse oplysninger kan verificeres på anden vis end ved et besøg i den berørte parts lokaler. Det skal dog påpeges, at brugen af de foreliggende faktiske oplysninger kun er udelukket efter grundforordningens artikel 18, stk. 3, i

tilfælde, hvor oplysningerne ikke er fyldestgørende i enhver henseende, selv om den pågældende part har handlet efter bedste evne. En part, som har afvist at modtage et kontrolbesøg, kan imidlertid ikke anses for at have handlet efter bedste evne.

272 For det andet bemærkes, at formålet med grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, bekræfter, at afvisning af at modtage et kontrolbesøg berettiger brug af de foreliggende faktiske oplysninger. Med hensyn til formålet med grundforordningens artikel 18, stk. 1, henledes opmærksomheden således på retspraksis, hvoraf følger, at da grundforordningen ikke tillægger Kommissionen undersøgelsesbeføjelser, der gør det muligt for den at tvinge producenter eller eksportører, der er omhandlet i en klage, til at deltage i en undersøgelse eller fremlægge oplysninger, er Rådet og Kommissionen afhængige af parternes frivillige samarbejde om at forsyne institutionerne med de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister. I denne sammenhæng er parternes besvarelse af det spørgeskema, der omhandles i grundforordningens artikel 6, stk. 2 (nu artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009), og den efterfølgende undersøgelse, som Kommissionen kan foretage på stedet, afgørende for antidumpingprocedurens gennemførelse. Selve antidumpingproceduren rummer en risiko for, at institutionerne i tilfælde af manglende samarbejde fra de af undersøgelsen omfattede virksomheders side tager hensyn til andre oplysninger end dem, der er indeholdt i besvarelsen af spørgeskemaet, hvilket tilskynder virksomhederne til at samarbejde loyalt og påpasseligt (Rettens dom af 13.7.2006, sag T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mod Rådet, Sml. II, s. 2243, præmis 65). Formålet med grundforordningens artikel 18, stk. 3, er at undgå, at institutionerne misbruger muligheden for at se bort fra oplysninger, som ikke er fyldestgørende, i tilfælde hvor de trods alt er brugbare og verificerbare.

273 Det er i overensstemmelse med disse formål at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger, når en berørt part har afvist at modtage et kontrolbesøg. En sådan afvisning er nemlig i modstrid med hensynet til at samarbejde loyalt og påpasseligt, hvilket grundforordningens artikel 18, stk. 1, har til formål at sikre. Under disse omstændigheder kan institutionerne ikke foreholdes misbrug af muligheden for at se

bort fra oplysninger, hvilket betyder, at oplysninger, som ikke er blevet verificeret ved en undersøgelse på stedet, ikke nødvendigvis skal undersøges på anden vis, men kan lades ude af betragtning.

274 For det tredje bemærkes, at en undersøgelse af grundforordningens opbygning bekræfter muligheden af at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger, når en berørt part har afvist at tage imod et kontrolbesøg. I denne forbindelse påpeges, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 8 (nu artikel 6, stk. 8 i forordning nr. 1225/2009), er forpligtet til inden for rammerne af den undersøgelse af dumping og skaden, som den skal foretage, i videst muligt omfang at verificere rigtigheden af de af de berørte parter afgivne oplysninger, på grundlag af hvilke dens konklusioner udarbejdes, bortset fra i de tilfælde, der er omhandlet af nævnte forordnings artikel 18. Når Kommissionen anser det for påkrævet, aflægger den desuden i henhold til grundforordningens artikel 16, stk. 1 (nu artikel 16, stk. 1 i forordning nr. 1225/2009), besøg hos importører, eksportører, handlende, repræsentanter, producenter samt erhvervssammenslutninger og -organisationer for at undersøge disses optegnelser og verificere oplysninger, der er indgivet om dumping og skade.

275 Heraf følger, dels at det er op til institutionerne at afgøre, om de med henblik på at verificere oplysninger indgivet af en berørt part finder det nødvendigt at få disse oplysninger bekræftet ved et kontrolbesøg på stedet i denne parts lokaler, dels at i tilfælde, hvor en berørt part lægger hindringer i vejen for verificeringen af de af parten indgivne oplysninger, kan grundforordningens artikel 18 bringes i anvendelse, og der kan gøres brug af de foreliggende faktiske oplysninger.

276 Henset til det foregående konkluderes, at grundforordningens artikel 18, stk. 1, giver institutionerne ret til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger, når en berørt part lægger hindringer i vejen for et kontrolbesøg, og at samme forordnings

artikel 18, stk. 3, ikke pålægger institutionerne nogen pligt til at verificere oplysninger, som en berørt part har indgivet, og som ikke har været genstand for en undersøgelse på stedet, ved hjælp af andre informationskilder.

277 Denne konklusion svækkes ikke af den af WTO's specialgruppe affattede beretning af hverken 29. juli 2002 i tvisten »De Forenede Stater — Stålblader« (WT/DS206/R) eller af 15. januar 2008 i tvisten »EF — Laks (Norge)«.

278 Ingen af de to beretninger omhandler nemlig spørgsmålet om, hvordan institutionerne skal forholde sig til en afvisning fra en berørt part af at modtage et kontrolbesøg. I den passage, som sagsøgerne i deres processkrifter har citeret fra beretningen om tvisten »De Forenede Stater — Stålblader«, modargumenterede specialgruppen således det af De Forenede Stater anførte, hvorefter der var set bort fra visse oplysninger under undersøgelsesproceduren, fordi de ikke opfyldte kriterierne i stk. 3 i bilag II til antidumpingaftalen. Den definerede i denne forbindelse begrebet verificerbare oplysninger. Tilsvarende omhandlede den passage i specialgruppens beretning om tvisten »EF — Laks (Norge)«, som sagsøgerne har baseret sig på i deres processkrifter, spørgsmålet om, hvorvidt oplysninger indgivet efter kontrolbesøget kunne anses for at være verificerbare.

279 Henset til de foregående betragtninger som helhed konkluderes, i betragtning af at sagsøgerne havde afvist at tage imod det kontrolbesøg, som Kommissionens tjenestegrene havde planlagt, at Rådet lovligt og uden at foretaget et åbenbart urigtigt skøn kunne gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger.

280 Følgelig må det tredje anbringendes første led forkastes som ugrundet.

2. Det tredje anbringendes andet led om brugen af de foreliggende faktiske oplysninger uden hensyntagen til verificerbare oplysninger

a) Parternes argumenter

²⁸¹ Sagsøgerne har anført, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 18, stk. 5 (nu artikel 18, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009), antidumpingaftalens artikel 6.8 og bilag II, stk. 3 og 5, til antidumpingaftalen ved at have undladt at foretage en udtømmende undersøgelse inden for fristerne af de verificerbare oplysninger, som var indgivet til det. Institutionerne havde nemlig pligt til at verificere deres konklusioner ved at henvise til de oplysninger, sagsøgerne havde indgivet som berørte parter, og til at sammenholde dem med andre foreliggende faktiske oplysninger. Dette bekræftes af den af WTO's specialgruppe affattede beretning af 20. december 2005 i tvisten »Mexico — antidumpingforanstaltninger vedrørende ris« (WT/DS295/R).

²⁸² Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

²⁸³ Med det tredje anbringendes andet led har sagsøgerne anført, at institutionerne skulle have verificeret sine konklusioner under henvisning til de oplysninger, sagsøgerne havde indgivet.

- 284 Hertil bemærkes, at institutionerne ganske rigtigt i henhold grundforordningens artikel 18, stk. 5, når de gør brug af de foreliggende faktiske oplysninger, skal kontrollere disse så vidt muligt på grundlag af oplysninger fra andre uafhængige kilder og på grundlag af oplysninger, der er modtaget fra andre berørte parter som led i undersøgelsen.
- 285 I denne sag konstateres det ikke desto mindre, i lighed med det af Rådet anførte, at sagsøgerne ikke har præciseret, hvilke konklusioner der ville have været anderledes, hvis de foreliggende faktiske oplysninger var blevet kontrolleret på grundlag af oplysninger fra dem. De har heller ikke præciseret, hvilke oplysninger der kunne have ændret konklusionerne.
- 286 I betragtning af den retspraksis, der er gengivet i præmis 212 ovenfor, følger det heraf, at det tredje anbringendes nærværende led må afvises.

3. Det tredje anbringendes tredje led om afslag på anmodningen om markedsøkonomisk behandling

a) Parternes argumenter

- 287 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), eftersom de har pålagt en yderligere betingelse, som ikke er fastsat i denne bestemmelse, og ladet

væsentlige oplysninger ude af betragtning alene af den grund, at begivenheder, som sagsøgerne ikke var herre over, havde forhindret dem i at modtage et kontrolbesøg.

288 I modsætning til det indtryk, som institutionerne giver i 10. og 25. betragtning til forordningen om midlertidig told, fastsætter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), således ikke, at anmodninger om markedsøkonomisk behandling giver anledning til kontrolbesøg. Dette fremgår også af institutionernes praksis, hvorefter de, i tilfælde, hvor det ikke er muligt at verificere visse oplysninger på stedet, baserer sig på en undersøgelse på grundlag af dokumenter. Dette var tilfældet i den antidumpingundersøgelse, der gav anledning til Rådets forordning (EF) nr. 1212/2005 af 25. juli 2005 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse former for støbegods med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 199, s. 1) og til Kommissionens forordning (EF) nr. 426/2005 af 15. marts 2005 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse færdigforarbejdede stoffer af endeløse polyesterfibre til beklædningsgenstande med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 69, s. 6).

289 Desuden lå institutionerne ifølge sagsøgerne inde med væsentlige oplysninger om sagsøgernes måde at drive virksomhed på, eftersom Kommissionen under antidumpingundersøgelsen vedrørende siliciummangan havde fastslået, at sagsøgerne drev virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, og at de kunne regne med at få markedsøkonomisk behandling.

290 For det andet har sagsøgerne anført, at institutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), eftersom de først fik meddelt afslaget på deres anmodning om markedsøkonomisk behandling den 5. juli 2007, dvs. syv måneder efter indledningen af undersøgelsen. Efter sagsøgernes opfattelse er det ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), et krav, at afgørelsen træffes inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen, hvilket Retten har bekræftet. Endvidere har sagsøgerne anført, at hvis Kommissionen havde overholdt den påkrævede frist på tre måneder, ville de have kunnet tage imod kontrolbesøget, for så vidt som dette så ikke ville være faldet sammen med børsintroduktionen.

291 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

292 For det første har sagsøgerne hævdet, at institutionerne ved at afslå anmodningen om markedsøkonomisk behandling, fordi der ikke var blevet foretaget et kontrolbesøg, foretog et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), dels fordi anvendelsen af denne bestemmelse ikke fordrer et kontrolbesøg, dels fordi institutionerne lå inde med væsentlige oplysninger om sagsøgernes måde at drive virksomhed på, som var modtaget under antidumpingundersøgelsen vedrørende siliciummangan.

293 Først bemærkes med hensyn til det argument, hvorefter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), ikke fordrer, at der foretages et kontrolbesøg, at der allerede i præmis 274 ovenfor er henvist til grundforordningens artikel 6, stk. 8, og artikel 16, stk. 1.

294 Kommissionen er i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 8, forpligtet til i videst muligt omfang at verificere de af de berørte parter afgivne oplysninger, på grundlag af hvilke dens konklusioner udarbejdes. Eftersom rækkevidden af forpligtelsen til at verificere de oplysninger, på grundlag af hvilke institutionerne udarbejder sine konklusioner, ikke er afgrænset i grundforordningens artikel 6, stk. 8, omfatter en sådan forpligtelse også de oplysninger, som en berørt part har afgivet i forbindelse med en anmodning om markedsøkonomisk behandling.

295 Hertil kommer, at Kommissionen ifølge grundforordningens artikel 16, stk. 1, med henblik på at opfylde verificationsforpligtelsen kan aflægge besøg i de berørte parters lokaler, når den anser det for påkrævet. Denne bestemmelse afgrænser ikke muligheden for at aflægge sådanne besøg i forhold til oplysninger, som Kommissionen søger at få bekræftet. Heraf følger, at grundforordningens artikel 16, stk. 1, giver Kommissionen beføjelse til at aflægge besøg i en eksporterende producents lokaler med henblik på behandlingen af dennes anmodning om markedsøkonomisk behandling og på at verificere de deri afgivne oplysninger, hvis den anser det for påkrævet.

296 Den omstændighed, at det ikke er et krav ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at der gennemføres et kontrolbesøg i lokalerne hos en eksporterende producent, som har ansøgt om markedsøkonomisk behandling, betyder følgelig ikke, at et sådan besøg ikke kan gennemføres. Tilsvarende kan planlægning af et kontrolbesøg i forbindelse med behandlingen af en anmodning om markedsøkonomisk behandling ikke anses for at udgøre en yderligere betingelse, der pålægges i forhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b).

297 Denne konklusion ændres ikke af den af sagsøgerne gengivne præcedens, hvorefter Kommissionen ikke foretog kontrolbesøg og baserede sig på en undersøgelse på grundlag af dokumenter ved behandlingen af anmodninger om markedsøkonomisk behandling.

298 Først og fremmest bemærkes nemlig, som anført i præmis 295 ovenfor, at det tilkommer institutionerne at vurdere, hvorvidt et kontrolbesøg er påkrævet. Heraf følger, at selv om et sådant besøg anses for at være påkrævet under én antidumpingundersøgelse, betyder det ikke, at det vil være påkrævet under en anden undersøgelse.

299 Dernæst bemærkes, at den af sagsøgerne gengivne præcedens ikke er sammenlignelig med situationen i denne sag. I betragtning af det store antal berørte eksporterende producenter, som har søgt om markedsøkonomisk behandling, kan institutionerne

i henhold til såvel forordning nr. 1212/2005 som forordning nr. 426/2005 foretage stikprøver i den forstand, hvori udtrykket anvendes i grundforordningens artikel 17 (nu artikel 17 i forordning nr. 1225/2009). Det er i denne kontekst, at institutionerne udelukkende har foretaget kontrolbesøg i lokalerne hos eksporterende producenter omfattet af en stikprøve. I forhold til de øvrige eksporterende producenter har institutionerne blot foretaget en undersøgelse på grundlag af dokumenter.

300 Med hensyn til det argument, hvorefter institutionerne lå inde med væsentlige oplysninger om sagsøgernes situation modtaget under antidumpingundersøgelsen vedrørende siliciummangan, bemærkes, at det ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), er en forudsætning for, at markedsøkonomisk behandling kan indrømmes, at det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en producent, der er omfattet af undersøgelsen, påvises, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Heraf følger, at de konklusioner, som institutionerne drager under en undersøgelse vedrørende en bestemt vare, ikke kan udstrækkes til at gælde en anden vare. I denne forbindelse bemærkes i lighed med det af Rådet anførte, at selv om en undersøgelse har vist, at et selskab opfylder kriterierne for markedsøkonomisk behandling for en bestemt vare, er det ikke ensbetydende med, at det også opfylder kriterierne for en anden vare, for så vidt som det f.eks. kan tænkes, at en stat har en strategisk interesse i en vare og tager del i beslutningerne om dens pris, omkostninger og input.

301 Følgelig kan de oplysninger, der er modtaget i forbindelse med de anmodninger om markedsøkonomisk behandling, der er indgivet under undersøgelsen vedrørende siliciummangan, ikke anvendes ved behandlingen af tilsvarende anmodninger indgivet under undersøgelsen vedrørende ferrosilicium.

- 302 For det andet bemærkes med hensyn til klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), at denne bestemmelse, som anført af sagsøgerne, fastsætter, at spørgsmålet om, hvorvidt de markedsøkonomiske principper er fremherskende for en producent, skal afgøres inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. I denne sag blev meddelelsen om indledning af undersøgelsesproceduren offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 30. november 2006. Derfor udløb tremånedersfristen den 28. februar 2007. Sagsøgerne fik imidlertid svar på deres anmodning om markedsøkonomisk behandling den 5. juli 2007, dvs. mere end seks måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Følgelig bemærkes, som anført af sagsøgerne, at den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), blev overskredet.
- 303 En sådan fejl kan dog kun påvirke lovligheden af den anfægtede forordning, hvis sagsøgerne godtgør, at svaret på deres anmodning om markedsøkonomisk behandling kunne være faldet anderledes ud, hvis det var blevet affattet inden for fristen. Det af sagsøgerne anførte, hvorefter de ville have kunnet tage imod kontrolbesøget, hvis Kommissionen havde handlet således, at fristen var blevet overholdt, er imidlertid ikke understøttet af noget bevismateriale. Således anførte sagsøgerne under retsmødet, at de ville have været i stand til at tage imod kontrolbesøget — som skulle have fundet sted mellem den 21. februar og den 2. marts 2007 — hvis det var blevet afholdt i januar 2007, eftersom børsintroduktionen først krævede en ekstra arbejdsindsats fra slutningen af februar 2007. Sagsøgerne har ikke fremlagt noget dokument til støtte herfor. Tværtimod har de i deres skrivelse af 14. februar 2007 og i deres processkrifter forklaret, at forberedelserne til børsintroduktionen i februar 2007 allerede havde været i gang i flere måneder.
- 304 Eftersom børsintroduktionen og undersøgelsen vedrørende siliciummangan sandsynligvis lagde beslag på sagsøgernes personale i relativt lang tid, er det desuden næppe sandsynligt, at sidstnævnte havde været i stand til at tage imod kontrolbesøget, selv om det havde fundet sted tidligere, idet det præciseres, at anmodningen om markedsøkonomisk behandling først blev indgivet den 15. december 2006.

305 Under disse omstændigheder fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at den konstaterede fejl med hensyn til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), kan begrundede annullation af den anfægtede forordning.

306 Følgelig må det tredje anbringendes tredje led forkastes.

D — *Det fjerde anbringende om sagsøgernes ret til forsvar*

1. Det fjerde anbringendes første led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, idet institutionerne undlod rettidigt at tilsende dem et fyldestgørende, sammenhængende sammendrag af de fortrolige sagsakter

a) Parternes argumenter

307 Sagsøgerne har gjort gældende, at deres ret til forsvar er blevet tilsidesat, da kvaliteten af de ikke-fortrolige oplysninger, som de fik stillet til deres rådighed, og det tidspunkt, hvor disse oplysninger blev tilstillet dem, i høj grad påvirkede deres mulighed for at tage til genmæle i forhold til det hævdede, hvorefter den omtvistede import havde forårsaget en væsentlig skade.

308 For det første har de anført, at de ikke-fortrolige oplysninger, som producenterne i Fællesskabet indgav i form af indekserede data, ikke var fyldestgørende. Dels var

de ikke tilstrækkeligt detaljerede til, at det var muligt at forstå indholdet af de indgivne fortrolige oplysninger. I denne forbindelse har sagsøgerne præciseret, at de ikke-fortrolige indekserede data for størstepartens vedkommende ikke var ledsaget af en forklarende tekst, hvorfor sagsøgerne ikke kunne gøre effektivt brug af deres ret til forsvar. Dels indeholdt disse data ifølge sagsøgerne ikke oplysninger om alle skadesfaktorerne. F.eks. manglede der oplysninger om eksport og salg til de forretningsmæssigt forbundne selskaber.

309 For det andet er det sagsøgernes opfattelse, at sammendragene af de indekserede data skulle have været tilføjet de ikke-fortrolige sagsakter i januar 2007, hvorimod de først blev det på dagen for offentliggørelsen af forordningen om midlertidig told, dvs. den 28. august 2007. Det betød konkret, at sagsøgerne havde mistet ni måneder, hvor de havde kunnet undersøge disse oplysninger, og det var derfor først på et tidspunkt, hvor sagen var meget fremskreden, at de kunne uddybe en væsentlig del af, hvad de allerede havde anført. Nærmere bestemt var der uafgjorte spørgsmål, som de ikke kunne træffe beslutning om, og relevante oplysninger, som de ikke kunne få før fristen for at fremsætte bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger.

310 For det tredje har sagsøgerne forklaret, at sammendragene af de indekserede data, som blev tilføjet de ikke-fortrolige sagsakter den 28. august 2007, ikke stemte overens med forudgående ikke-fortrolige oplysninger, hvilket betød, at det efter verifikation viste sig, at de meddelte oplysninger var urigtige. Desuden har sagsøgerne i replikken anført, at disse oplysninger var unøjagtige på flere punkter, hvilket særligt gjaldt oplysninger om FerroAtlántica og FerroPem.

311 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

- 312 Spørgsmålet, om sagsøgernes ret til forsvar faktisk er blevet tilsidesat på grund af, at den ikke-fortrolige version af sammendragene af de oplysninger, som producenterne i Fællesskabet hver især havde indgivet om udviklingen i deres økonomiske situation, var af dårlig kvalitet, og på grund af det tidspunkt, hvor de blev tilføjet de ikke-fortrolige sagsakter, skal afgøres i lyset af grundforordningens artikel 19, stk. 1 og 2 (nu artikel 19, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1225/2009), samt den retspraksis, der er gengivet i præmis 110 ovenfor.
- 313 For det første bemærkes med hensyn til det argument, hvorefter den ikke-fortrolige version af nævnte sammendrag af de faktiske omstændigheder ikke var fyldestgørende — først og fremmest på grund af manglende forklarende tekst — at de nævnte sammendrag bestod af oversigter, der udspecificerede udviklingen i 19 forskellige skadesfaktorer for hver enkelt producent i Fællesskabet, år for år, i perioden mellem 2003 og undersøgelsesperioden. Selv om oplysningerne i disse oversigter ganske rigtigt er indekserede, giver de dog et fornuftigt indtryk af, hvordan de forskellige producenters situation har udviklet sig. Det er ikke nødvendigt med nogen forklarende tekst for at kunne forstå disse udviklinger, og sagsøgerne var i stand til effektivt at tilkendegive deres synspunkter vedrørende udviklingerne.
- 314 Selv om sagsøgerne i deres processkrifter har hævdet, at de på grund af manglende forklarende tekst var nødt til at forsøge at gætte sig til, hvilken situation producenterne i Fællesskabet reelt befandt sig i, hvorfor de ikke havde kunnet gøre effektivt brug af deres ret til forsvar, fremgår det desuden af deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger, at det, de faktisk kommer med indvendinger mod, er manglende forklaringer på årsagerne til de tendenser, der er observeret hos de enkelte producenter. Institutionerne er imidlertid ikke forpligtet til at anmode producenterne i Fællesskabet om at fremkomme med sådanne forklaringer, eftersom det ikke påhviler de nævnte producenter at foretage en undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7 (nu artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009), af, hvad der må

tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten. En sådan undersøgelse skulle derimod foretages af institutionerne med henblik på foreløbige og endelige afgørelser. Med andre ord skulle en sådan forklaring ikke søges i den ikke-fortrolige version af de oplysninger, som producenterne i Fællesskabet hver især havde indgivet, men i den af institutionerne foretagne undersøgelse.

- 315 Som det fremgår af præmis 193-203 ovenfor, har institutionerne analyseret de bagvedliggende årsager til visse særlige tendenser hos producenterne i Fællesskabet. Da denne analyse fremgår både af forordningen om midlertidig told og dokumenterne med foreløbige og endelige oplysninger, var sagsøgerne i stand til at fremsætte deres bemærkninger i denne henseende, hvilket de i øvrigt ikke har undladt at gøre. I det underafsnit i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger, hvori sagsøgerne har anført, at den ikke-fortrolige version af oplysningerne vedrørende udviklingen i den økonomiske situation for hver enkelt producent i Fællesskabet skulle forsynes med forklarende tekst, har de således f.eks. fremført en række argumenter vedrørende årsagerne til de tendenser, der er observeret hos de enkelte producenter.
- 316 Følgelig konstateres, at sagsøgerne har gjort brug af deres ret til forsvar, og at institutionerne ikke kan foreholdes at have tilsidesat deres ret til forsvar på grund af, at de indekserede data fra producenterne i Fællesskabet ikke var ledsaget af forklarende tekst i den ikke-fortrolige version af sagsakterne.
- 317 Desuden bemærkes med hensyn til argumentet om manglende oplysninger vedrørende visse skadesfaktorer, at sagsøgerne har henvist til oplysningerne om eksport og salg til de forretningsmæssigt forbundne selskaber. Dels indeholder de oversigter, der opsummerer oplysningerne fra producenterne i Fællesskabet, imidlertid oplysninger om eksporten i modsætning til det af sagsøgerne anførte. Dels har Rådet i sine processkrifter med hensyn til oplysningerne om salg til de forretningsmæssigt forbundne selskaber forklaret, at mens disse oplysninger ikke figurerer i de oversigter, der opsummerer skadesfaktorerne for producenterne i Fællesskabet, figurerer de til gengæld i nogle af de ikke-fortrolige sagsakter, som sagsøgerne har haft til gennemsyn

flere gange. Disse oplysninger fremlagde Rådet, sådan som de figurerer i sagens ikke-fortrolige sagsakter, som respons på en anmodning om fremlæggelse af dokumenter vedtaget af Retten som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse.

- 318 Henset til det foregående må argumentet om manglende oplysninger vedrørende visse skadesfaktorer forkastes som ugrundet.
- 319 For det andet konstateres med hensyn til det tidspunkt, hvor de ikke-fortrolige oplysninger om producenterne i Fællesskabet blev meddelt sagsøgerne, at oplysningerne blev tilført sagens ikke-fortrolige sagsakter den 28. august 2007, og at den anfægtede forordning blev vedtaget den 25. februar 2008. Vel har sagsøgerne ikke kunnet tilkendegive deres synspunkter vedrørende disse oplysninger før vedtagelsen af forordningen om midlertidig told. Det følger imidlertid af retspraksis, at selv om man går ud fra, at overholdelse af retten til forsvar forudsætter, at de eksporterende producenter bliver underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at indføre midlertidig told, kan en manglende iagttagelse af de pågældende rettigheder ikke i sig selv medføre, at forordningen om indførelse af den endelige told er behæftet med en mangel, når manglen ved den procedure, der har ført til udstedelsen af forordningen om indførelse af den midlertidige told, er blevet afhjulpet under den procedure, der har ført til udstedelsen af forordningen om indførelse af den endelige told (Domstolens dom af 3.5.2001, forenede sager C-76/98 P og C-77/98 P, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3223, præmis 67).
- 320 Eftersom sagsøgerne havde flere måneder før vedtagelsen af den anfægtede forordning til at tilkendegive deres synspunkter vedrørende disse oplysninger, kan deres ret til forsvar ikke anses for at være blevet tilsidesat som følge af, at disse oplysninger blev tilført sagsakterne på et sent tidspunkt.

- 321 For det tredje bemærkes med hensyn til det anførte, hvorefter disse oplysninger er usammenhængende og unøjagtige, at sagsøgerne ikke kan sammenblende manglende overholdelse af deres ret til forsvar med forekomsten af indholdsmæssige fejl, som kan påvirke den anfægtede forordnings lovlighed. Den omstændighed, at sagsøgerne er af den opfattelse, at oplysningerne om producenterne i Fællesskabet er usammenhængende og unøjagtige, godtgør desuden ikke, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar.
- 322 Heraf følger, at det fjerde anbringendes første led må forkastes som ugrundet.

2. Det fjerde anbringendes andet led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, i og med at institutionerne ikke reagerede på unøjagtighederne i de ikke-fortrolige sagsakter

a) Parternes argumenter

- 323 Sagsøgerne har anført, at forekomsten af unøjagtigheder i de ikke-fortrolige sagsakter, som institutionerne undlod at reagere på trods anmodninger herom, i høj grad mindskede værdien af oplysningerne i disse sagsakter, hvilket gjorde stort indgreb i deres mulighed for at gøre brug af deres ret til forsvar. For det første angiver hverken de ikke-fortrolige sagsakter eller dokumentet med endelige oplysninger årsagen til, at OFZ halverede sit antal af lønmodtagere i perioden fra 2003 til 2004. For det andet forklarer hverken de ikke-fortrolige sagsakter eller dokumentet med endelige oplysninger, hvordan omkostningsfordelingen fandt sted efter FerroAtlánticas overtagelse af FerroPem i 2005. Dette havde imidlertid en væsentlig indvirkning på disse virksomheders rentabilitet. For det tredje er der ikke tilvejebragt nogen forklarende tekst vedrørende oplysningerne om investeringerne. For det fjerde undrer sagsøgerne sig over, hvordan FerroAtlántica kunne få sit salg til at stige, mens Huta Laziskas salg

faldt med to tredjedele. For det femte har sagsøgerne påpeget uoverensstemmelser mellem de oprindeligt fremlagte oplysninger og de oplysninger, der efterfølgende blev tilføjet sagsakterne.

324 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

325 Den argumentation, der er fremført i det fjerde anbringendes nærværende led, er en variation af den argumentation, som sagsøgerne gjorde gældende inden for rammerne af dette anbringendes første led, hvorefter oplysningerne i de ikke-fortrolige sagsakter er præget af visse unøjagtigheder. Sagsøgerne har fremhævet tilstedeværelsen af unøjagtigheder i oplysningerne i de ikke-fortrolige sagsakter og anført, at de havde gjort institutionerne opmærksomme herpå under sagen, men at sidstnævnte ikke reagerede.

326 Hertil bemærkes, som anført i præmis 321 ovenfor, at sagsøgerne ikke kan sammenblende manglende overholdelse af deres ret til forsvar med forekomsten af indholdsmæssige fejl, som kan påvirke den anfægtede forordnings lovlighed. Den omstændighed, at sagsøgerne er af den opfattelse, at oplysningerne om producenterne i Fællesskabet er usammenhængende og unøjagtige, godtgør desuden ikke, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar.

327 For så vidt som sagsøgerne har anført, at de har gjort institutionerne opmærksomme på unøjagtighederne, har de under alle omstændigheder godtgjort, at de har fremsat deres bemærkninger til disse unøjagtigheder på effektiv vis. Følgelig kan de ikke påberåbe sig en tilsidesættelse af deres ret til forsvar. I denne forbindelse mindes om, at ifølge den retspraksis, der er gengivet i præmis 110 ovenfor, forudsætter overholdelse af retten til forsvar på ingen måde, at institutionerne svarer på alle de argumenter, som de eksporterende producenter har anført under antidumpingproceduren, men blot, at de sætter de berørte parter i stand til effektivt at forsvare deres interesser.

328 Heraf følger, at det fjerde anbringendes andet led må forkastes som ugrundet.

3. Det fjerde anbringendes tredje led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, i og med at institutionerne undlod at reagere på deres bemærkninger

a) Parternes argumenter

329 Sagsøgerne har anført, at institutionerne har tilsidesat deres ret til forsvar ved at se bort fra flere af de argumenter, som de havde fremsat under sagen, uden begrundelse herfor. Således har sagsøgerne forklaret, at institutionerne f.eks. ikke har taget til genmæle for så vidt angår argumenterne om for det første, at sagsøgerne ikke var i stand til at tage imod kontrolbesøget, og at de havde gjort, hvad de kunne for at samarbejde; for det andet, at priserne på ferrosilicium på markedet i Fællesskabet var de højeste i verden; for det tredje, at EF-erhvervsgrenens produktionsnedgang var startet med personalenedskæring; for det fjerde, at Huta Laziska har erklæret, at virksomhedens produktion i undersøgelsesperioden kun blev genoprettet med 29% i forhold til dens

produktion i 2003, selv om den stort set havde det samme antal ansatte som dengang; for det femte, at priserne på ferrosilicium følger samme udvikling på alle de væsentligste markeder i verden; og for det sjette, at det er sandsynligt, at antidumpingforanstaltningerne ikke konkret er profitable for EF-erhvervsgruppen i betragtning af de forudgående antidumpingsager i ferrosiliciumindustrien.

330 Rådet har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

331 Det fremgår af overskriften på det fjerde anbringendes nærværende led, at sagsøgerne har gjort en tilsidesættelse af deres ret til forsvar gældende. Det konstateres imidlertid, at de også nærmere bestemt har påberåbt sig en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Ifølge retspraksis skal en sagsøgers anbringender fortolkes ved deres indhold snarere end ved den retlige kvalifikation heraf (Domstolens dom af 15.12.1961, forenede sager 19/60, 21/60, 2/61 og 3/61, Fives Lille Cail m.fl. mod Den Høje Myn-dighed, Sml. 1954-1964, s. 269, org.ref.: Rec. s. 559, på s. 588). Følgelig skal ikke blot klagepunktet om tilsidesættelsen af sagsøgernes ret til forsvar, men også klagepunktet om tilsidesættelsen af begrundelsespligten behandles.

332 For det første bemærkes med hensyn til klagepunktet om tilsidesættelsen af sagsø-gernes ret til forsvar, at ifølge den retspraksis, der er gengivet i præmis 110 ovenfor, forudsætter overholdelse af retten til forsvar på ingen måde, at institutionerne svarer på alle de argumenter, som de eksporterende producenter har anført, men blot, at de sætter de berørte parter i stand til effektivt at forsvare deres interesser. Hertil kommer,

at sagsøgerne, for så vidt som de har anført, at de har fremført en række argumenter under antidumpingproceduren, selv har godtgjort, at de har haft anledning til effekt at fremsætte deres synspunkter. Følgelig kan de ikke påberåbe sig en tilsidesættelse af deres ret til forsvar.

333 For det andet bemærkes, at med hensyn til klagepunktet om tilsidesættelsen af begrundelsespligten konstateres, at det af den anfægtede forordning og forordningen om midlertidig told klart og utvetydigt fremgår, af hvilke grunde institutionerne vedtog først den midlertidige og derpå den endelige antidumpingtold. Særligt har institutionerne foretaget en undersøgelse af, hvad der må tilskrives andre skadesfaktorer end dumpingimporten i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7. Eftersom der er redegjort for resultatet af denne undersøgelse i 115.-136. betragtning til forordningen om midlertidig told og 96.-101. betragtning til den anfægtede forordning, og henset til den restpraksis, der er gengivet i præmis 256 ovenfor, var institutionerne ikke forpligtede til yderligere at svare på de af sagsøgerne fremførte argumenter vedrørende prisniveauet og prisudviklingen for ferrosilicium i Fællesskabet og i resten af verden, forholdet mellem EF-erhvervsgrenens personalenedskæring og produktionsnedgang, Huta Laziskas særlige situation og de tidligere antidumpingprocedurer. Eftersom Kommissionen i 10. og 25. betragtning til forordningen om midlertidig told har forklaret, at den omstændighed, at sagsøgerne ikke havde tilladt kontrolbesøg, efter dens opfattelse begrundede, at den ikke tog hensyn til de oplysninger, som de havde indgivet, følger det tilsvarende af grundforordningens artikel 18, stk. 1, at institutionerne ikke var forpligtede til at svare på de af sagsøgerne fremførte detaljerede argumenter om følgerne af manglende besøg.

334 Under alle omstændigheder bemærkes, at institutionerne har svaret på samtlige argumenter. For det første har Kommissionen således i 25. betragtning til forordningen om midlertidig told svaret delvist på argumenterne vedrørende kontrolbesøget. Den har nemlig deri forklaret, hvorfor den ikke kunne overføre konklusionerne på undersøgelsen vedrørende siliciummangan til undersøgelsen vedrørende ferrosilicium. For det andet er der taget hensyn til argumenterne vedrørende prisniveauet

og prisudviklingen for ferrosilicium i Fællesskabet og i resten af verden i 87.-90. betragtning til den anfægtede forordning. For det tredje har institutionerne analyseret udviklingen for beskæftigelsen og produktionen i Fællesskabet i 91., 102. og 103. betragtning til forordningen om midlertidig told. For det fjerde har institutionerne taget Huta Laziskas særlige situation i betragtning navnlig i 93. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 100. og 101. betragtning til den anfægtede forordning. For det femte har Rådet forklaret i 117. og 118. betragtning til den anfægtede forordning, hvorfor det ikke fandt det muligt at bygge på tidligere antidumpingprocedurer.

335 Heraf følger, at sagsøgerne ikke har godtgjort nogen tilsidesættelse af begrundelsespligten. Følgelig må det fjerde anbringendes tredje led og det fjerde anbringende i dets helhed forkastes som ugrundet.

336 Det følger af alt det ovenstående, at Rådet bør frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

337 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets og Euroalliages' påstande herom.

³³⁸ Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen bør følgelig bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling):

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Transnational Company »Kazchrome« AO og ENRC Marketing AG bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet og af Euroalliages.**
- 3) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. oktober 2011.

Table des matières

Sagens baggrund	II - 7461
Retsforhandlinger og parternes påstande	II - 7464
Retlige bemærkninger	II - 7466
A — Det første anbringende vedrørende årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og skaden	II - 7467
1. Om fortolkningen af de retsprincipper, der gælder for undersøgelsen af årsagsforbindelsen (det første anbringendes første led)	II - 7468
a) Parternes argumenter	II - 7468
b) Rettens bemærkninger	II - 7469
2. Om undersøgelsen af de andre skadesfaktorer end dumpingimporten hver for sig (det første anbringendes andet til og med det ottende led)	II - 7476
a) Det første anbringendes andet led om udviklingen for så vidt angår efterspørgslen på stål og priserne på fællesmarkedet og på det globale marked	II - 7477
Parternes argumenter	II - 7477
Rettens bemærkninger	II - 7479
b) Det første anbringendes tredje led om følger virkningerne af den skade, som EF-erhvervsgrenen skulle have påført sig selv	II - 7483
Det første klagepunkt om den produktionsomlægning, som visse producenter i Fællesskabet foretog	II - 7483
— Parternes argumenter	II - 7483
— Rettens bemærkninger	II - 7485
	II - 7577

Det andet klagepunkt om, at visse producenter i Fællesskabet stand- sede produktionen	II - 7487
— Parternes argumenter	II - 7487
— Rettens bemærkninger	II - 7489
Det tredje klagepunkt vedrørende anvendelsen af den teoretiske, no- minelle produktionskapacitet	II - 7493
— Parternes argumenter	II - 7493
— Rettens bemærkninger	II - 7495
Det fjerde klagepunkt om de investeringer, som EF-erhvervsgrenen foretog i 2005 og i undersøgelsesperioden	II - 7499
— Parternes argumenter	II - 7499
— Rettens bemærkninger	II - 7500
c) Det første anbringendes fjerde led om indvirkningen af stigningen i omkostningerne til råmaterialer	II - 7503
Parternes argumenter	II - 7503
Rettens bemærkninger	II - 7506
d) Det første anbringendes femte led om virkningen af den faldende ef- terspørgsel i 2005	II - 7511
Parternes argumenter	II - 7511
Rettens bemærkninger	II - 7512
e) Det første anbringendes sjette led om virkningen af importen fra an- dre tredjelande	II - 7514
Parternes argumenter	II - 7514
Rettens bemærkninger	II - 7516

f)	Det første anbringendes syvende led om manglende konkurrence mellem producenterne i Fællesskabet, før skadevoldende dumping fandt sted	II - 7520
	Parternes argumenter	II - 7520
	Rettens bemærkninger	II - 7522
g)	Det første anbringendes ottende led i det omfang det vedrører producenternes individuelle omstændigheder	II - 7525
	Parternes argumenter	II - 7525
	Rettens bemærkninger	II - 7527
3.	Den manglende samlede undersøgelse af skadesfaktorerne (det første anbringendes første og ottende led)	II - 7531
a)	Parternes argumenter	II - 7531
b)	Rettens bemærkninger	II - 7532
B —	Det andet anbringende om Fællesskabets interesser	II - 7535
1.	Det andet anbringendes første led om stigende priser på ferrosilicium efter undersøgelsesperioden	II - 7535
a)	Parternes argumenter	II - 7535
b)	Rettens bemærkninger	II - 7537
2.	Det andet anbringendes andet led om den opnåede erfaring, der viser, at antidumpingforanstaltningerne ikke hjælper EF-erhvervsgrenen	II - 7542
a)	Parternes argumenter	II - 7542
b)	Rettens bemærkninger	II - 7543
		II - 7579

3.	Det andet anbringendes tredje led om undersøgelsen af antidumpingforanstaltningernes indvirkning på brugerne	II - 7545
a)	Parternes argumenter	II - 7545
b)	Rettens bemærkninger	II - 7547
C —	Det tredje anbringende om manglende samarbejde, om brugen af foreliggende faktiske oplysninger og om tildeling af markedsøkonomiske behandling	II - 7550
1.	Det tredje anbringendes første led om manglende samarbejde	II - 7550
a)	Parternes argumenter	II - 7550
b)	Rettens bemærkninger	II - 7552
2.	Det tredje anbringendes andet led om brugen af de foreliggende faktiske oplysninger uden hensyntagen til verificerbare oplysninger	II - 7558
a)	Parternes argumenter	II - 7558
b)	Rettens bemærkninger	II - 7558
3.	Det tredje anbringendes tredje led om afslag på anmodningen om markedsøkonomisk behandling	II - 7559
a)	Parternes argumenter	II - 7559
b)	Rettens bemærkninger	II - 7561
D —	Det fjerde anbringende om sagsøgernes ret til forsvar	II - 7565
1.	Det fjerde anbringendes første led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, idet institutionerne undlod rettidigt at tilsende dem et fyldestgørende, sammenhængende sammendrag af de fortrolige sagsakter	II - 7565
a)	Parternes argumenter	II - 7565
b)	Rettens bemærkninger	II - 7567

2. Det fjerde anbringendes andet led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, i og med at institutionerne ikke reagerede på unøjagtighederne i de ikke-fortrolige sagsakter	II - 7570
a) Parternes argumenter	II - 7570
b) Rettens bemærkninger	II - 7571
3. Det fjerde anbringendes tredje led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, i og med at institutionerne undlod at reagere på deres bemærkninger	II - 7572
a) Parternes argumenter	II - 7572
b) Rettens bemærkninger	II - 7573
Sagens omkostninger	II - 7575